

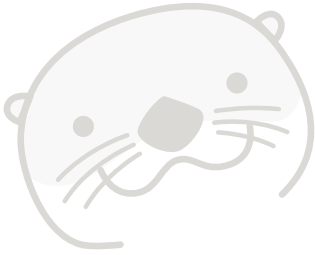
๑๕๗

เกิดใหม่อีกครั้ง ข้าชอทองแค้น
名媛望族
เล่ม 5

ซู่ซู่เสวี่ 素素雪
เขียน

เทียนซิง
แปล

การอ่านดีจากรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์คะนักอ่านที่รักทุกท่าน ในที่สุด *เกิดใหม่อีกครั้ง* ข้าขอทวงคืน ก็ดำเนินมาถึงเล่ม 5 ซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายแล้ว ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ติดตามกันมาจนถึงเล่มจบ เหยาจินเลี้ยวของเราฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ นานา จนได้แต่งงานกับหวังเหยยงเจ้อเสียที แต่ความเข้มข้นยังไม่จบเพียงเท่านี้ เพราะปัญหาของแคว้นเป่ย์เยียนก็ไม่ใช่น้อยๆ เลย

คู่รักข่าวใหม่ปละมันของพวกเราต้องต่อสู้กับเหล่าโอรสแห่งแคว้นเป่ย์เยียน รับมือกับกลอุบายที่ธำโถมเข้ามาแบบทั้งในที่ลับและที่แจ้ง สุดท้ายแล้วผู้ที่หลบซ่อนอยู่เบื้องหลัง คอยสร้างเรื่องราวทั้งหมดนี้เป็นใคร และต้องการสิ่งใดกันแน่ ความสนุกสนานและเข้มข้นยังรอทุกท่านอยู่หลังจากพลิกหน้านี้

ทั้งนี้ทางสำนักพิมพ์สัญญาว่าจะเฟ้นหานิยายสนุกๆ และมีเนื้อหาชวนติดตามมาฝากนักอ่านที่รักทุกท่านอย่างต่อเนื่องต่อไป ไว้พบกันใหม่ในเรื่องถัดไปของสำนักพิมพ์เรา เร็วๆ นี้นะคะ...

๑๕๗

“ฉินเสี้ยวสองจิงหะบรรเลงเพลงประสาน

ทุกแห่งหนสูงส่งตลอดกาล

บุตรหลานรุ่มล้อมรอบเท่า

บอกเล่าเรื่องแห่งความรักให้เหล่าเด็กน้อยได้รับรู้”

สมองเหยาจินเสื่อชาวโพล ตกใจกับเหตุการณ์นี้จนแทบจะกระโดดออกมา

กลับเป็นหวนเหยียนกู่ซิงที่ตอบสนองไว นางคว่ำเหยาจินเสื่อไว้แล้ววิ่งออกไปไกล ขณะเดียวกันก็ร้องตะโกนหนึ่งครา “เร็ว! ยิงมันให้ตาย!”

สตรีทั้งหมดเข้ามามุงดู อย่างไรก็ตามเสีย หลี่กังกิไม่วางใจ สั่งให้เหล่าองครักษ์คุ้มกันรอบบริเวณ ตอนนี้เห็นสถานการณ์ผิดปกติ เขารีบออกคำสั่ง “พลธนู! ยิงคุ้มกันพวกเจ้านาย!”

เหล่าสตรีต่างตกใจกลัว กรีดร้องวิ่งวนทั่วสารทิศ มีคนไม่ทันระวังสะดุดล้มร้องไห้โฮ ชั่วพริบตา สถานการณ์ก็ซุลมุนวุ่นวาย

เหยาจินเสื่อถูกหวนเหยียนกู่ซิงจูงอยู่ รู้แค่เพียงต้องวิ่งไปข้างหน้าอย่างบ้าคลั่ง แต่นางวิ่งได้ไม่ถึงสองก้าว ก็ได้ยินเสียงดังสนั่นมาจากข้างหลัง บานประตูเหล็กตกกระแทกพื้น จากนั้นเสื่อก็ร้องคำรามหนึ่งคราอย่างเร็งรำและฮึกเหิม

หลังสิ้นเสียงคำรามของเสื่อ พลันตามมาด้วยเสียงตะโกนของหลี่กังกิ “มันออกมาแล้ว! อย่ายิง เตี้ยวกุกนายท่านบาดเจ็บ ชักกระบี่ออกมา ไป!”

บัดนี้เสื่อตัวนั้นกระโจนออกมาจากกรง คล้ายตกใจกระบี่ของเหล่าองครักษ์ หลังจากที่มีมันวิ่งสะเปะสะปะอยู่ที่เดิมไม่กี่รอบก็กระโจนไปทางกลุ่มสตรี เหล่าองครักษ์ล้อมเข้า ทว่าเสื่อตัวนั้นอยู่ในสภาวะตื่นตระหนกแล้ว

เมื่อครู่มันยังถูกลูกธนูสองดอกยิงเข้าขึ้นท้าย จึงยิ่งดุร้ายและบ้าคลั่ง ชั่วพริบตา ก็ทำร้ายคนไปหลายคน

ขณะที่เหยาจิ้นเสื่อวิ่งก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของเสือและเสียงคำรามโกล้งเข้ามาเรื่อย ๆ ก่อนที่เสียงร้องตะโกนของหัวหน้าเหยียนกุซิงจะดังขึ้น นางอดหันกลับไปมองผาดหนึ่งไม่ได้ และภาพที่เห็นก็ชวนประหวั่นจนเหยาจิ้นเสื่อขาอ่อนแทบจะทรุดลงกับพื้น

เสื่อตัวนั้นกำลังกระโจนเข้าหานางกับหัวหน้าเหยียนกุซิง กรงเล็บแหลมคมปากกว้างซุ่มเลือดแดงฉานของเสื่อค่อย ๆ เปิดกว้างท่ามกลางสายตาทวาดกัวของนางและหัวหน้าเหยียนกุซิง เหยาจิ้นเสื่อตกใจจนไม่เหลือแรงวิ่งแล้ว นางรู้สึกเพียงหัวหน้าเหยียนกุซิงข้างกายผลัคนางเล็กน้อย จากนั้นนางก็เสียการทรงตัวล้มลง

เหยาจิ้นเสื่อหันกลับมา เห็นเสือโผล่เข้าหาหัวหน้าเหยียนกุซิง ซึ่งกำลังตีเกาทัณฑ์ยาวที่ห้อยอยู่ด้านหลัง ส่งเสียงร้องดังและเล็งไปทางเสื่อตัวนั้น แต่เสื่อหรือจะกลัวนางจนถอยหนี

เหยาจิ้นเสื่อเห็นเสือกระโจนเข้าไปหัวหน้าเหยียนกุซิง นางพลันหลับตาและหลุดเสียงกรี๊ดร้อง

นึกไม่ถึงว่าในจังหวะนั้น ลูกธนูแหลมสองดอกพุ่งตรงไปปักเข้าส่วนท้องของเสื่อ ทว่านั่นเป็นลูกธนูที่หลีกเล็งจังหวะยิง

ทันทีที่ลูกศรแหลมคมแทงเข้าท้องของเสื่อ โลหิตก็ไหลพุ่งกระชูดกระเซ็นเปื้อนใบหน้าของหัวหน้าเหยียนกุซิง

ครันเสื่อบาดเจ็บก็เคลื่อนไหวช้าลงชั่วครู่ มันร้องครวญครางหมอบลงก่อนกลิ้งตัวบนพื้น แต่เสื่อหนึ่งเหนียวเนื้อหนา ดูเหมือนลูกธนูสองดอกจะยังไม่ถูกจุดสำคัญ หลังมันร้องครวญครางไม่กี่ครั้งก็ลุกขึ้น กระโจนใส่หัวหน้าเหยียนกุซิงซ้ำอย่างบ้าคลั่ง

เมื่อครู่หัวหน้าเหยียนกุซิงเห็นเสื่อบาดเจ็บ นางรีบวิ่งไปข้างหลังสองก้าว แต่คิดไม่ถึงว่านางจะพันกันจนเกี่ยวหัวธนูรกกีบแล้วล้มลง ก่อนกลิ้งไปอยู่ข้างเหยาจิ้นเสื่อ นางเพิ่งโล่งอกไปได้ครู่เดียว เสื่อกลับพุ่งเข้ามาแล้ว นางทำได้เพียงแกว่งคันทันในมือ พยายามจะขัดขวางตามสัญชาตญาณ เสี่ยวจิงหะที่เสื่อวิ่งเข้ามา เหยาจิ้นเสื่อกลับผลักหัวหน้าเหยียนกุซิงออกไปอย่างสุดกำลัง

หวันเหยียนกุซิงชวนเซอออกไป เหยาจิ้นเสื่อรู้สึกว่เบื่องหน้ามีเงาดำ
หนึ่งผืนปกคลุม นางเบิกตาโต เห็นเสื่อกางกรงเล็บแหลมโผมาหานาง นาง
ทำได้เพียงก่ดพื้นและหลับตาลง แต่แล้วพลันเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ผู้คน
ต้องตกตะลึง ลมจากอุ้งเท้าของเสื่อปะทะใบหน้าเหยาจิ้นเสื่อ ครั้นกรงเล็บ
แหลมห่างจากใบหน้าเล็กที่ขาวซีดของนางเพียงสองฝ่ามือ จู่ๆ มันกลับ
หยุดเคลื่อนไหวฉับพลันคล้ายถูกผีสิง จากนั้นก็ร้องคำราม และพุ่งไปยัง
บริเวณที่หวันเหยียนกุซิงล้มกึ่งอยู่

เหยาจิ้นเสื่อได้สติกลับมาทันที นางรีบตะโกนเสียงดัง “องครักษ์
ทั้งหมดคุ้มกันท่านหญิงหัวหยาง มันจู่โจมเพียงท่านหญิง!”

เดิมองครักษ์ทั้งหมดยังตกตะลึงที่เสื่อปล่อยเหยาจิ้นเสื่อไป กระทั่ง
ได้ยินนางตะโกนเช่นนั้น พวกเขาก็เข้าใจโดยพลัน และไปล้อมหวันเหยียนกุซิง
ทันที

เหยาจิ้นเสื่อตะโกนเสริจก็รวบรวมเรี่ยวแรงเฮือกสุดท้าย พยายาม
ลุกขึ้น เมื่อเห็นองครักษ์ทั้งหมดล้อมหวันเหยียนกุซิงไว้แล้ว นางจึงถอนหายใจ
ทั้งที่ยังอกสั่นขวัญหายอยู่

ช่วงเวลาคับขันเมื่อครู่ เหยาจิ้นเสื่อไม่ได้สละชีพช่วยคน เพียงแต่
เดาได้ว่าเสื่อจู่โจมเพียงหวันเหยียนกุซิง เพราะเมื่อครู่นางเห็นว่า หลังจาก
เสื่อได้รับบาดเจ็บก็ตะเกียกตะกายลุกขึ้นอีกครั้ง มันไม่จู่โจมเงินเวทย์ที่อยู่
ใกล้ที่สุด และไม่จู่โจมหลังกึ่งที่ยิงธนูใส่มัน แต่กลับเล็งเพียงหวันเหยียนกุซิง
ความคิดนี้จึงผุดขึ้นมาในหัวของนาง

เจียงซือจางน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์เป็นคนที่หวันเหยียน
จงเจ้อเลื่อนขั้นด้วยตนเอง ผู้ที่แต่งงานกับเจียงซือจางนเป็นบุตรสาวตระกูลจิน
หวันเหยียนจงเจ้อเองก็เคยบัญชาการทหารรักษาพระองค์มาก่อน คราวนี้ผู้ที่
รับหน้าที่ดูแลความปลอดภัยของอุทยานต้องห้ามคือทหารรักษาพระองค์
เหยาจิ้นเสื่อเชื่อใจหวันเหยียนจงเจ้อและรู้ถึงความสามารถของหวันเหยียนจงเจ้อดี
ดังนั้นจึงไม่เป็นห่วงเรื่องความปลอดภัย ยังไม่คิดว่ากรงที่ซึ่งเสื่ออยู่จะมีปัญหาได้
อีกทั้งสตรีทั้งหมดมาดูเสื่อพร้อมกัน นางยังไม่กังวลสิ่งใด ทว่าภายใต้
สถานการณ์ที่ไร้ช่องโหว่เช่นนี้ กลับเกิดเหตุเหนือความคาดหมายเพียงนี้ขึ้นได้

เหยาจิ้นเสื่อเห็นเสื่อวิ่งออกมาจากกรงก็ตกใจกลัวจนสมองชาวโพลน

ไหนเลยจะนึกเรื่องอื่นออก กระทั่งเมื่อครูเห็นความผิดปกติของเสือ นางจึงตระหนักได้ว่าเรื่องนี้มันมีเงื่อนงำ ความประหลาดนี้ทำให้นางฉกคิดถึงเรื่องหนึ่ง

ก่อนหน้านั้นนางเคยกล่าวชื่นชมกับหัวหน้าเหยียนจงเจ้อ สัตว์ปีกนิสัยป่าเถื่อนเช่นไ้ตงซิงกลับถูกฝึกฝนจนเชื่อฟังมนุษย์ได้นั้นเป็นเรื่องอัศจรรย์ยิ่ง ทว่าหัวหน้าเหยียนจงเจ้อบอกนางว่า ไม่ว่าจะป็นสัตว์ป่าที่ดุร้ายเพียงใด ขอเพียงยอมสละเวลาและสละแรงกายใจ ล้วนสามารถฝึกฝนได้ แม้เจ้าแห่งสัตว์ป่าก็ไม่ยกเว้น เขายังบอกว่ามีคนสามารถฝึกเสือให้เชื่อฟังเหมือนสุนัขได้ เมื่อได้ยินเรื่องนี้ เหยาจิ้นเส้ายังเคยประหลาดใจอยู่นาน ยามนี้เมื่อคิดถึงสิ่งเหล่านั้น เหยาจิ้นเส้าจึงคิดว่าเสือตัวนี้ถูกมนุษย์ฝึกมาเพื่อโจมตีหัวหน้าเหยียนกุซิง โดยเฉพาะ

กรงมีปัญหา หัวหน้าเหยียนกุซิงเป็นคนแรกที่มีปฏิกิริยาตอบสนอง ทั้งยังทิ้งระยะห่างหนีออกไปเร็วที่สุด แต่เหตุใดเสือถึงมองข้ามกลุ่มสตรี แล้วพุ่งตรงมาที่นางสองคน จุดนี้ไม่สมเหตุสมผลเกินไปแล้ว

อยู่ดี ๆ กรงไม่มีทางเกิดปัญหาที่ใหญ่เพียงนี้ได้ ต้องมีคนวางอุบายแน่นอน เช่นนั้นผู้ใดกันที่ตั้งใจปล่อยเสือออกมาทำร้ายคน เมื่อครูเห็นเสือพุ่งมาทางนางและหัวหน้าเหยียนกุซิง ความคิดแรกของเหยาจิ้นเส้าคือมีคนปองร้ายตน เพราะเมื่อครูตอนนางกับหัวหน้าเหยียนกุซิงยังไม่ได้เข้าใกล้กรงเหล็ก แม้เสือตัวนั้นจะร้อนรุ่ม แต่ไม่ได้บ้าคลั่ง ทว่าเมื่อนางกับหัวหน้าเหยียนกุซิงเข้าใกล้ เสือพลันคลั่งขึ้นมา ยามนี้เมื่อเห็นเสือกระโจนเข้าใส่หัวหน้าเหยียนกุซิงอีกรอบทั้งที่บาดเจ็บ เหยาจิ้นเส้าจึงคิดว่าคนที่ผู้อยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ต้องการทำร้ายก็คือหัวหน้าเหยียนกุซิง

คิดถึงเรื่องเหล่านี้ เหยาจิ้นเส้าก็อดคิดถึงจุดมุ่งหมายที่ผู้อยู่เบื้องหลังพยายามสังหารหัวหน้าเหยียนกุซิงทันทีไม่ได้

ชายารัชทายาทผากฝังให้หัวหน้าเหยียนกุซิงมาอยู่ข้างกายตน หากเกิดเรื่องกับหัวหน้าเหยียนกุซิง เกรงว่าจากนั้นทุกคนจะพากันคิดว่าหัวหน้าเหยียนกุซิงปกป้องตนจึงตายอย่างอนาถในปากเสือ ถึงตอนนั้นจะเป็นเช่นไร

หัวหยางอ๋องค่อนข้างมีบารมีในราชสำนัก ตั้งแต่ช่วยฮ่องเต้ขึ้นครองบัลลังก์ และได้เลื่อนขั้นเป็นผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวงเพราะสร้างคุณูปการ หลายปีมานี้ก็ดูแลกองทัพรักษาเมืองหลวงมาตลอด แม้หลายวัน

ก่อนกองทัพของเป่ย์เยียนจะบุกโจมตีตอนใต้ ฮองได้รับสั่งให้หัวหยางอ่องลงไปเป็นผู้ตรวจทัพ แต่ก็ไม่ได้ปลดออกจากตำแหน่งผู้บัญชาการกองกำลังรักษาเมืองหลวง

หากบุตรเพียงคนเดียวของบุคคลสำคัญเช่นนี้เสียชีวิตเพราะเหยาจิ้นเส้า หัวหยางอ่องจะต้องเคียดแค้นหวนเหยียนจงเจ้อแน่นอน อีกทั้งยังไม่ใช่แค่เรื่องเหล่านี้ หากหวนเหยียนกู่ซิงตาย เจียงซือจางน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์จะต้องถูกฮองเต้กับหัวหยางอ่องไต่สวน หัวหยางอ่องกับอู้อิ่งอ่องจะกลายเป็นปฏิปักษ์กัน ไท่หนจะมีพรรคพวกของรัชทายาทรวมกับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์อีกหนึ่งคน พรรคพวกอู้อิ่งจะต้องเฉลิมฉลองด้วยความดีใจแน่นอน

ไม่ว่าเรื่องนี้จะเป็มือของอู้อิ่งหรือไม่ เพียงคิดถึงผลที่ตามมาหลังจากหวนเหยียนกู่ซิงตายในปากเสือ เหยาจิ้นเส้าก็ไม่อาจนั่งมองอยู่เฉยๆ ได้ ยิ่งกว่านั้น จังหวะเหียดตายเมื่อครู่ หวนเหยียนกู่ซิงยังผลักนางออกเพื่อปกป้องนาง แค่นี้ถึงเรื่องนี้ นางก็ต้องเสียดิบดีพันลึกตา

เมื่อเหยาจิ้นเส้าเห็นองครักษ์ทั้งหมดยืนล้อมหวนเหยียนกู่ซิงเป็นวงกลม ชูกระบี่ไปทางเสือเพื่อปกป้องหวนเหยียนกู่ซิง นางก็ดีใจที่ตนเดิมพันถูกพอพวกสตรีไม่มีองครักษ์คอยคุ้มกันแล้ว ซ้ำยังเห็นว่าเสือไม่จู่โจมพวกนางอีก ก็วิ่งลี้ลুকคลุกคลานออกไปไกล

หลีกังเห็นดังนั้นก็ตะโกนเสียงดัง “ยิง!”

เหล่าองครักษ์รั้งสายธนู ขณะเดียวกันก็คุ้มกันหวนเหยียนกู่ซิงถอยไปข้างหลัง

พอถูกลูกธนูเย็นเฉียบจำนวนมากเล็งมา เสือรวบรวมกำลังเหือกสุดท้ายคำรามดังกึกก้องแล้วพุ่งเข้าไปใส่หวนเหยียนกู่ซิง แต่สิ่งที่มันปะทะกลับเป็นฝนธนูท่าหนึ่ง ครรแหลมคมนับไม่ถ้วนปักเข้าร่างกายของมันทันที เสือร้องโอดครวญ จากนั้นก็ล้มลงบนพื้นเสียงดังสนั่น

เหยาจิ้นเส้าเห็นว่าเสือล้มลงแล้วไม่ได้ลุกขึ้นมาอีก จึงทิ้งตัวนั่งลงบนพื้น ประหนึ่งถูกสูบรีวแรงเหือกสุดท้ายไปหมดแล้ว สายลมหอบหนึ่งพัดเข้ามา เหยาจิ้นเส้าตัวสั่นระริกอย่างควบคุมไม่อยู่ ที่แท้เสือผ้าบนตัวนางเป็ยงซุ่มไปด้วยเห็จจากความหวาดกลัว

พอพวกสตรีเห็นเลือดตายแล้ว ถึงกับกอดกันร้องไห้โฮ

นอกลานล้าสัตว์เล็กในยามนี้เมืองครักษ์กลุ่มใหญ่เร่งตามมา ผู้ที่ขี่ม้า หือตะบึงนำสวมเกราะเงินทั้งกาย เลือ่คลุมสีขาวยลิวไหวตามสายลม นั่นคือ หวันเหยียนจงเจ้อที่รีบตามมาทันทีหลังรู้ข่าว

หวันเหยียนจงเจ้อเห็นเหยาจิ้นเลื้อที่ลี้มนั่งอยู่บนพื้นกำลังสิ้นเทาตั้งแต่ แวบแรก ยังไม่ทันไปถึงเบื้องหน้าเหยาจิ้นเลื้อ เขาก็ตั้งบังเหียนม้ากระโดด ลงมา เร่งฝีเท้าเดินเร็วรี่ เข้าไปโน้มตัวกอดเหยาจิ้นเลื้อไว้ ตรวจสอบดูว่านาง บาดเจ็บหรือไม่อย่างร้อนใจ

หลี่กั๋งเห็นจึงรีบเดินเข้ามาเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้ให้หวันเหยียนจงเจ้อ ฟังคร่าว ๆ รอบหนึ่ง

ครั้นได้ยินว่าตอนเลื้อพุ่งเข้ามา เหยาจิ้นเลื้อผลักหวันเหยียนงูชิงออก จึงทำให้หวันเหยียนงูชิงไม่ต้องตายอย่างอนาถ สีหน้าของหวันเหยียนจงเจ้อ ก็ยิ่งถมิ่งทึ่ง

“เจ้าโง่ไปแล้วรี อวดดีอะไรกัน บาดเจ็บที่ใดหรือไม่ เหตุใดถึงไม่ตอบ ข้าเล่า เวยเวย เจ้าอย่าทำซ้ำกัแล้ว เจ้าเป็นอะไรไป”

หวันเหยียนจงเจ้อฟังวาทะของหลี่กั๋งจบ ค่อยมองเหยาจิ้นเลื้อที่ตน กอดอยู่ “ไม่ว่าตนจะเรียกนางอย่างไร นางก็เพียงเบิกตาจ้องมองเขา ไม่เอ่ย ปากพูด ส่วนคิ้วของนางก็ขมวดมุ่น ไบหน้าเล็กขาวซีด ไรผมบนหน้าผาก เบียดขึ้น สีหน้าเจ็บปวด เขาลนลานจนริมฝีปากซีดเผือด แต่ทำได้เพียงเขย่า ไหล่ของนางเบา ๆ ถามไถ่ไม่หยุด

ทว่าสิ่งที่หวันเหยียนจงเจ้อไม่รู้คือ ไม่ใช่เหยาจิ้นเลื้อไม่ตอบเขา แต่ ตอนนั้นนางไม่ได้ยินเสียงของเขอย่างสิ้นเชิง เมื่อครู่เสียงคำรามของเลื้อดังอยู่ เหนือศีรษะของนาง ประหนึ่งเสียงฟ้าร้อง เสียงนั้นก็ก้องจนโสตสัมผัสของนาง ผิดปกติไปชั่วคราว มิหนำซ้ำหวันเหยียนจงเจ้อยังเขย่าร่างนางด้วยความกังวล ไม่หยุด ทำให้นางเวียนศีรษะตาลาย นางจึงกล่าว “หากท่านยังเขย่าอยู่อีก ข้าคงตายเพราะฝีมือเขย่าของท่านแน่”

เพราะเหยาจิ้นเลื้อไม่ได้ยิน จึงไม่รู้ความดังของเสียงที่เอ่ย และเสียง ที่นางเอ่ยก็ไม่เบาเลยจริงๆ

หวันเหยียนจงเจ้อถูกนางตะคอกจนตะลึงงัน ซ้ำยังเห็นนางมีกำลังวังชา

เต็มเปี่ยม ก็กลืนไม่เข้าคายไม่ออกเล็กน้อย

หลีกั้งที่อยู่ข้าง ๆ เห็นหวันเหียนจงเจ้อผู้ซึ่งปกติไม่เห็นใครอยู่ในสายตาลนลานเพราะเหยาจิ้นเสื่อจนเสียกิริยาต่อหน้าทุกคน เขาอดเบิกตาโตไม่ได้ และลูบจมูกก่อนกล่าวเตือนด้วยความหวังดี “ท่านอ๋อง เกรงว่าพระชายาหู่จะกระทบกระเทือนเพราะเสียงคำรามของเสื่อเมื่อครู่ขอรับ”

หวันเหียนจงเจ้อได้ยินดังนั้นก็เข้าใจโดยพลัน ครั้นเห็นทุกคนกำลังมองเขากับเหยาจิ้นเสื่อ ใบหน้าของเขาปรากฏความเขินและเหนียมอายแวบหนึ่ง จากนั้นสีหน้าของเขาก็นิ่งลง กวาดสายตาเย็นชามองทุกคน

บัดนี้ห้องเตี้ยกับสองเฮาและคนอื่นๆ ตามมาถึงแล้วเช่นกัน

หวันเหียนจงเจ้อถึงถอนสายตากลับมา ประคองเหยาจิ้นเสื่อเข้าไป ถวายบังคมห้องเตี้ยและสองเฮา

จินสองเฮาขึ้นหน้าไปหนึ่งก้าว ปรบขวัญเหยาจิ้นเสื่อเล็กน้อยด้วยความเป็นห่วง เห็นเหยาจิ้นเสื่อไม่ได้รับบาดเจ็บ ส่วนสตรีทั้งหลายนอกจากคนที่ตกใจเล็กน้อยแล้วล้วนไม่เป็นอะไร จินสองเฮาจึงถอนหายใจโล่งอก

ห้องเตี้ยเห็นเหยาจิ้นเสื่อพึงอ้อมอกหวันเหียนจงเจ้ออย่างอ่อนแรง แม้พวกสตรีจะพยายามควบคุมอารมณ์ของตนเองอย่างถึงที่สุดเพื่อไม่ให้เสียกิริยาต่อหน้าห้องเตี้ย แต่ก็ยังอดสะอื้นให้ไม่ได้ สีหน้าห้องเตี้ยเย็นชา คิ้วขมวดมุ่นและกล่าว “พาสูหยินกับเหล่าสตรีไปพักผ่อนก่อน รีบเชิญหมอลวง เรื่องปรบขวัญก็มอบให้สองเฮากับชาวยารัชทายาทจัดการ”

จินสองเฮาพยักหน้า รีบสั่งนางกำนัลให้พาสูหยินและสตรีสูงศักดิ์ทุกคนไปพักผ่อนที่ตำหนักนอกเมือง

หวันเหียนจงเจ้อเห็นเหยาจิ้นเสื่อไม่เป็นไรจริง ๆ จึงส่งนางให้ชาวยารัชทายาทดูแล

เหยาจิ้นเสื่อถูกพยุ่งขึ้นรถ ทว่าชายาหัวหยางอ๋องกลับเข้ามาขอบคุณ “วันนี้หากไม่ได้พระชายาช่วยไว้ เกรงว่าบุตรสาวจะมึนกันไป พระชายามีพระคุณใหญ่หลวง โปรดรับคารวะจากข้าด้วย”

ชายาหัวหยางอ๋องเบ้าตาแดงกำ สีหน้าซีดขาวอย่างถึงที่สุด ออกสันขวัญผวา ดูเหมือนตกใจไม่น้อย ขณะที่พูด นางก็คำนับขอบคุณเหยาจิ้นเสื่อ

ที่อยู่ในรถอย่างซาบซึ่งใจยิ่งโดยมีสาวใช้คอยประคอง

ตอนนี้เหยาจิ้นเสื่อที่ขึ้นมากแล้ว เห็นชายาหัวหยางอ่องกำลังจะคำนับ นางก็ตกใจ รีบสั่งให้ไปจื้อพวยงชายาหัวหยางอ่องไว้

เหยาจิ้นเสื่อกล่าวว่า “หามิได้ๆ! นี่มิกลายเป็นว่าท่านอาสะไ้ไ้คำนับ คนอ่อนกว่าอายุสั้นหรือหรือ”

ชายาหัวหยางอ่องอายุสามสิบแล้วเพิ่งจะมีวันเหยียนกุซิง จึงรักและทะนุถนอมบุตรอย่างถึงที่สุด ความซาบซึ่งใจที่นางมีต่อเหยาจิ้นเสื่อยอมไม่ใช้การเสแสร้งแม้แต่ชนิด เห็นเหยาจิ้นเสื่อตกใจลุกขึ้นนั่งจากตั่งนุ่มด้วยสีหน้าไม่สบายใจ นางจึงไม่ยื่นกรานอีก

เหยาจิ้นเสื่อกล่าวต่อ “เสื่อตัวนั้นจุโจมท่านหญิงเพียงคนเดียว น่าจะถูกฝึกมา แต่เรื่องที่แม่ฆ่านบาดเจ็บสาหัสก็ยังไม่เลิกจุโจมท่านหญิงนี้มีลับลมคมใน ข้าเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่ง ในนั้นบอกว่าสัตว์ป่าล้วนความรู้สึกไวต่อสีเหลือง สีม่วง ยังมีสัตว์ป่าจำนวนหนึ่งที่มีความรู้สึกไวต่อกลิ่นบางชนิด ท่านอาสะไ้ไ้มีผู้ลอบสืบจากสาวใช้ข้างกายท่านหญิงก่อน อาจพบหลักฐานก็เป็นได้”

ชายาหัวหยางอ่องได้ยืนดั่งนั้นก็เข้าใจความหมายของเหยาจิ้นเสื่อทันที ชุดที่วันเหยียนกุซิงสวมใส่วันนี้เป็นชุดที่ม้าสีม่วงอ่อนปกกล้วยดอกโบตัน สีเหลืองพอดี ดงตามดิ่งดูตาอย่างถึงที่สุด แต่คาดไม่ถึงว่าสีเหลืองกับสีม่วงล้วนเป็นสีที่ดึงดูดสัตว์ นี่ไม่ใช่เรื่องบังเอิญแน่นอน เกรงว่าสาวใช้ข้างกายวันเหยียนกุซิงจะมีปัญหา เพราะชายาหัวหยางอ่องเป็นห่วงบุตร เมื่อครู่จึงไม่ได้คิดถึงสิ่งอื่น ตอนนี้ได้ยินคำพูดของเหยาจิ้นเสื่อ สีหน้านางก็เปลี่ยนรีบกล่าว “ขอบคุณพระชายายิ่งนักที่เตือน ข้าจะไปสืบเรื่องนี้โดยไว” พุดจบ นางก็รีบจากไป

เหยาจิ้นเสื่อจึงนอนลงบนตั่งนุ่ม หลับตาพักผ่อน

ครั้นสตรีทั้งหลายออกไป เจียงซือจางก็คุกเข่าต่อฮ่องเต้อย่างประหวั่น กล่าวขอรับโทษ “เกิดเหตุไม่คาดคิดเหล่านี้ขึ้นภายใต้การดูแลของกระหม่อม กระหม่อมละอายใจเป็นอย่างยิ่ง ขอฝ่าบาททรงลงโทษด้วยพะยะค่ะ”

เจียงซือจางพุดจบ วันเหยียนจงเจ้อเองก็รีบคุกเข่าขอคำสั่ง “พูลเสด็จพ่อ เสื่อจุโจมเพียงท่านหญิงหัวหยางผู้เดียว ชัดเจนว่ามีคนต้องการ

ปองร้ายท่านหญิง ซายาของลูกก็เกือบจะสิ้นชีวิตอยู่ใต้ปากเสือ ลูกทูลขอเสด็จพ่อโปรดทรงอนุญาตให้ลูกตรวจสอบเรื่องนี้ด้วยเถิดพะยะค่ะ”

ได้ยินห้วนเหียนจงเจ๋อพูดเช่นนั้น ช้ายังเห็นฮ่องเต้ตรัสตรองมิเอ่ยวาจาอะไรอย่างปลันมีท่าที่กังวลเล็กน้อย หากเรื่องในวันนี้สำเร็จจริง ๆ พรรคพวกของรัชทายาทพบอุปสรรคจะเป็นประโยชน์ต่อเขาอย่างไม่ต้องสงสัย เกรงแต่ว่าทุกคนจะสงสัยเขา แต่ปัญหาคือ เจียงซือจางมีความสามารถอย่างยิ่ง แม้เขาจะส่งคนแฝงตัวเข้าไปในหมู่ทหารรักษาพระองค์ แต่ประโยชน์ของคนเหล่านั้นก็มีไม่มาก ไม่มีทางวางอุบายที่ใหญ่เพียงนี้ได้ เรื่องนี้ไม่ใช่ฝีมือของเขาจริง ๆ

และเพราะเขาไม่ได้ทำ เขาจึงสงสัยว่าห้วนเหียนจงเจ๋อตั้งใจสร้างเรื่องนี้ขึ้นมาใส่ร้ายเขา ตอนนั้นเห็นห้วนเหียนจงเจ๋อคุกเข่าขอพระบรมราชานุญาตอะไรก็ร้อนใจ กลอกตาไปมา คุกเข่าลงเช่นกัน “เสด็จพ่อ น้องสะใภ้หากได้รับความตระหนก น้องชายหกควรจะดูแลน้องสะใภ้หกให้มากจึงถูก ลูกยินดีสืบเรื่องนี้แทนน้องชายหก เพื่อแบ่งเบาภาระเสด็จพ่อพะยะค่ะ”

ฮ่องเต้เห็นห้วนเหียนจงเจ๋อกับบอวี่อ่องขออนุญาตพร้อมกัน สายตาของเขากวาดผ่านร่างคนทั้งสองทันที จากนั้นจึงมองหัวหยางอ่องแล้วเอ่ย “ท่านหญิงเกือบมีอันเป็นไป เราเองก็โมโห เรื่องนี้จักต้องสืบจนความจริงประจักษ์ หากคำอธิษษมายาให้หัวหยางอ่องให้ได้ ลูกชายสามกับลูกชายหกต่างอยากสืบเรื่องนี้ หัวหยางอ่องคิดเห็นอย่างไร”

บุตรี่สุดรักเกือบจะสิ้นชีพ หัวหยางอ่องมีสีหน้าขุ่นเคืองแต่แรกแล้ว เหยาจินเลื้อยช่วยห้วนเหียนจูซิงไว้ อีกทั้งหากลูกรักตายอย่างอนาถ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้ที่จะได้ประโยชน์คือบอวี่อ่อง ด้วยเหตุนี้ หัวหยางอ่องก็ยิ่งเอนเอียงอยากให้ห้วนเหียนจงเจ๋อไปตรวจสอบเรื่องนี้ เห็นฮ่องเต้สั่งให้เขาตัดสินใจ เขาก็กล่าวทันที “กระหม่อมมั่นใจในตัวอู้อิ่งอ่องพะยะค่ะ”

ฮ่องเต้ได้ยินเช่นนั้นก็พยักหน้ากล่าว “เช่นนั้นเรื่องนี้ก็ให้ลูกชายหกรับหน้าที่ตรวจสอบแล้วกัน”

บอวี่อ่องฟังแล้วก็เหวี่ยงผุดหน้าผาก บัดนี้เขามั่นใจแล้วว่าห้วนเหียนจงเจ๋อพยายามใส่ร้ายเขา แต่ว่าฮ่องเต้รับสั่งแล้ว หากเขาขัดขืนอีกจะยิ่งน่าสงสัย เขาก็ทำได้เพียงขมวดคิ้วเงียบ ๆ

หลังจากที่ห้วนเหียนจงเจ๋อรับคำสั่งแล้วก็กล่าว “เสด็จพ่อ แม่ได้เท้า

เจียงจะมีโทษคุ้มกันไม่ดี ปฏิบัติหน้าที่บกพร่อง ทว่าก็เป็นผู้ได้รับผลกระทบไปด้วย อีกทั้งทหารรักษาพระองค์ก็ได้รับช่วงดูแลอุทยานต้องห้ามตั้งแต่เมื่อครั้งเดือนก่อน ได้ทำให้เจียงก็น่าจะคุ้นเคยสถานการณ์ภายในอุทยานต้องห้ามที่ดีที่สุด ลูกขอเสด็จพ่อโปรดทรงอนุญาตให้เขาช่วยลูกตรวจสอบเรื่องนี้ ทำคุณแทนโทษด้วยพะยะค่ะ”

ในเมื่อหัวหน้าเหยียนจงเจ้อจะให้ร้ายเขา อวี๋อ่องเองก็ไม่อาจนิ่งดูตายรอวันตายได้ อย่างน้อยก็ต้องฉวยโอกาสลากผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์เข้ามา เมื่อคิดเช่นนั้นแล้ว อวี๋อ่องก็รีบกล่าว “เสด็จพ่อ ผู้ที่สามารถวางอุบายในกรงเหล็กโดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ได้ คนผู้นี้จักต้องไม่ธรรมดา เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าจะเป็นคนตำแหน่งสูงในกองทหารรักษาพระองค์ ได้เท่าเจียงเองก็น่าสงสัย ให้ได้เท่าเจียงช่วยสืบเรื่องนี้ ลูกว่ามีสมควรพะยะค่ะ”

ฮ่องเต้ได้ยินดังนั้นจึงกล่าว “พูดจามีเหตุผล เรื่องนี้ให้อู้อิ่งอ่องเป็นผู้จัดการ ให้ได้เท่าหลิว รองเสนาบดีกรมอาญาไปช่วย สืบหาความจริงให้กระจ่างโดยเร็ว”

ได้เท่าหลิวขึ้นหน้ามารับพระราชโองการ ฮ่องเต้จึงแยกกับคนทั้งหมด หัวหน้าเหยียนจงเจ้อออกคำสั่งอีกครั้ง “คุณตัวองครักษ์ที่เข้าเวรที่นี่เมื่อครู่ทั้งหมด ผู้ใดฝ่าฝืนประหารสามชั่วโคตรโทษฐานวางแผนลอบสังหารราชินิกุล!”

แม้จะเกิดเรื่องเสียใจคนขึ้น ทว่าไม่อาจปล่อยให้กระทบกับประเพณีล่าสัตว์ตกข่าย ฮ่องเต้ยังคงพาคนทั้งหมดเข้าป่าไปล้อมล่าสัตว์

ทักษะการล่าสัตว์ของเป่ย์เยียนมีหลากหลายแขนง ทักษะใช้ไฟโจมตี ล้อมล่าสัตว์ การผูกเงื่อน ซี่ม้ายิงธนู เป็นต้น เหล่าบุตรหลานจากตระกูลสูงศักดิ์वादลวดลายกันเต็มที

สัตว์ป่าตามป่าเขาในฤดูร้อนมีมากมาย พอทุกคนเข้าป่าแล้วก็กระตุ้นความกระตือรือร้นอย่างยิ่งवाद และไม่ได้รับผลกระทบจากอุบัติเหตุเมื่อเข้านั้นโดยสิ้นเชิง

เหยาเหวินชิงและคุณชายตระกูลเลี้ยวหลายคนก็เข้าร่วมล่าสัตว์ พอเขาได้ยีนว่าเหยาจินเลื้อยเกิดอุบัติเหตุย่อมตกใจ ภายหลังเห็นว่าพี่สาวไม่เป็นไร เขาจึงวางใจ

ตกบ้าย เหยาเหวินซิงขี่ม้าตามทุกคนเข้าป่า แรกเริ่มยังคงกระวน-กระวายใจเล็กน้อย แต่อย่างไรเสียก็เป็นเด็กหนุ่มอายุสิบกว่าปี จึงติดอยากเล่นสนุกมาก ไม่นานไรเขาก็ทิ้งเรื่องเมื่อเช้าไว้ข้างหลังแล้ว ดิ่งธนูยิงลูกศรสบายอารมณ์ยิ่งนัก

เหยาเหวินซิงอยู่กับเลี้ยวซู่และคนอื่นๆ หลังเข้าไปในป่าลึกก็ต่างคนต่างไล่ล่าสัตว์ ค่อยๆ กระจายตัวกันไป หลายปีมานี้ แม่เหยาเหวินซิงจะศึกษาตำราอย่างหนัก แต่ก็พยายามด้านขี่ม้ายิงธนูอย่างมากเช่นกัน ผ่านไปไม่นานสัตว์ที่เหยาเหวินซิงล่ามาได้ก็มีไม่น้อย บนหลังม้าของเด็กรับใช้สองคนก็มีสัตว์ห้อยเต็มไปหมด ทว่าก็ยังล่าสัตว์พิเศษไม่ได้เลย เขาไม่ยอมแพ้ ยังคงเดินลึกเข้าไปในป่า

“คุณชาย ฟ้าไถ่มีตแล้ว พวกเรากลับกันเถิดขอรับ อีกประเดี๋ยวก็มีตแล้ว ออกจากเขาล่ามาก เกรงว่าวันนี้จะต้องค้างคืนในเขา” ไปอ้อเห็นท้องฟ้าค่อยๆ มีตลง ก็โหม่นน้ำวอย่างอดไม่ได้

เหยาเหวินซิงได้ยินดังนั้นก็เงยหน้ามองท้องฟ้า เห็นม่านฟ้าค่อยๆ มีตลง เขาแหม่มปาก เดิมการค้างคืนในเขาไม่ใช่เรื่องยากอันใด เพียงแต่เขายังเป็นห่วงเหยาจิ้นเลื่ออยู่จึงกล่าว “ไป กลับกันเถอะ” พุดจบ เขาก็หันหัวม้ากลับ

แต่ว่ายังเดินออกไปได้ไม่ถึงสองก้าว เหยาเหวินซิงพลันรู้สึกว่ามีพุ่มไม้ฝั่งขวาเกิดการเคลื่อนไหว เขาเพ่งมองก็เห็นกวางป่าหนึ่งตัวกำลังวิ่งออกไปไกลอย่างว่องไว เขาฮึกเหิมขึ้นมาทันที รีบกางธนูหันหัวม้าไล่ตามมันไป “เร็ว! ล่ากวางตัวนั้นได้แล้วพวกเราค่อยกลับ!”

ไปอ้อกับไปอ้อวิ่งรีบตามไป ข้างหลังก็ตามมาด้วยซุนเฉ่ากับซุนฮุย

นั่นคือกวางตัวผู้ที่โตเต็มวัย การเคลื่อนไหวว่องไวอย่างถึงที่สุด ทุกครั้งที่เห็นมันหยุดพัก เหยาเหวินซิงก็กางธนูเล็งเป้า แต่มันกลับวิ่งหนีอย่างรวดเร็วราวกับรู้สึกได้ทันที เมื่อเหยาเหวินซิงไล่ตามช้าลงเล็กน้อย มันก็จะหยุดพักอีกเหมือนตั้งใจหยอกเย้าเขา ทำให้เขายังอยากไล่ตามไม่ลดละ

พวกเขาถูกกวางตัวนั้นล่อเข้าไปในส่วนลึกของป่ารกชัฏ แสงอาทิตย์สาดส่องไม่ถึง และมีตลงเรื่อยๆ

กวางตัวผู้ตัวนั้นคล้ายเล่นวิ่งไล่จับจนพอใจแล้ว พอมันวิ่งไปถึงหุบเขา

แห่งหนึ่ง ก็กระโดดเล็กน้อยแล้วหายลับตาไป

พอเห็นเหยาเหวินซิงยังอยากไล่ตามไป ชุ่นเฉ่าอดเข้าไปห้ามไม่ได้ เขากล่าว “คุณชาย พวกเราไล่ตามกวางตัวนั้นมาตลอดทาง แต่มีคนหนึ่งกลุ่มตามพวกเรามาตลอด เดิมข้าน้อยคิดว่าเป็นเพียงกลุ่มที่เข้าป่าล่าสัตว์เหมือนกัน บังเอิญมาทางเดียวกันเท่านั้น แต่ว่าพวกเรายิ่งเดินยิ่งเปลี่ยน ส่วนคนกลุ่มนั้นก็ยังคงตามติดอยู่ ข้าน้อยคิดว่าเรื่องนี้ไม่ปกตินัก ยามนี้ซุนฮุยแฝงตัวดูสถานการณ์แล้วขอรับ”

ชุ่นเฉ่าไม่มีทางคาดการณ์ผิดพลาด เหยาเหวินซิงได้ยินแล้วพลันตกใจ เห็นรอบด้านมืดมิด มีเพียงไป้อี้และคนอื่นอีกสามคนติดตามอยู่ข้างกาย เขาแอบเสียใจที่ตนเองเล่นสนุกจนเกินขอบเขต แอบกำคันทันในมือแน่นแล้วกล่าวว่า “ตามอย่างโจ่งแจ่งเช่นนี้ ต่อให้จะมีเจตนาร้าย อย่างมากก็เพียงแค่อยากชู้ขวัญพวกเรา หากเป็นเช่นนี้ ข้ากลับเดาได้ว่าเป็นใคร ทุกคนระวังตัวให้ดี! พวกเราจะเดินทางกลับ” พูดจบ เขาก็หันหัวม้าและนำหน้าขบวน

ระยะเวลาที่เหยาเหวินซิงมาถึงเมืองหมิงสั้นอย่างยิ่ง ข้ายังไม่เคยผูกพยาบาทกับผู้ใด คนที่มาล่าสัตว์ในวันนี้ล้วนแต่เป็นขุนนางชั้นสามขึ้นไป และบุตรหลานของพวกเขา จำได้ว่าตอนเข้าป่า คุณชายรองจวนชู้กั้วกงส่งสายต่าย้วยเขา ดูคล้ายทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจ เหยาเหวินซิงจึงพอจะเดาได้

ชุ่นเฉ่าได้ยินดังนั้นก็รู้ว่าเหยาเหวินซิงมีแผนในใจ เขาจึงไม่พูดเยาะคุ่มกันเหยาเหวินซิงกลับไปพร้อมไป้อี้สองคน

ผ่านไปครู่หนึ่ง ซุนฮุยก็กลับมารายงาน “ข้าน้อยแฝงตัวอยู่ข้างหลังคนกลุ่มนั้นจนเห็นชัดๆ เป็นคุณชายรองจวนชู้กั้วกงขอรับ”

เหยาเหวินซิงฟังจบก็หัวเราะเยาะ คาดว่าที่คุณชายรองจวนตามเขามา ก็เพราะเรื่องจ้งหย่งไหว่รับสินบน เหยาเหวินซิงคิดว่าเงินจ้งจื่อคงไม่กล้าทำอะไรตน เขามองป่าที่มืดทึบอีกครั้งแล้วกล่าว “อีกประเดี๋ยวหากพวกเขาเคลื่อนไหวเพียงแค่มุ่งหน้าออกไปโดยเร็ว ไม่ต้องต่อกรกับพวกเขา สภาพแวดล้อมที่นี้ซับซ้อน อย่าให้ผู้มีเจตนาร้ายใช้ประโยชน์อีก”

ไป้อี้และคนอื่นๆ ได้ยินแล้วก็ขานรับ พวกเขาคุ่มกันเหยาเหวินซิงไว้ตรงกลาง ห้อยตะบึงกลับอย่างรวดเร็ว

ดังคาด เหยาเหวินซิงและคนอื่นๆ ความม้าวิ่งออกไปยังไม่ถึงชั่วเวลา

จิปซาหนึ่งถ้วย ตรงที่ไม่ไกลก็มีเสียงตะโกนดังมา

“มันวิ่งไปตรงนั้นแล้ว ขวางไว้ รีบยิงธนู ยิง!”

หลังจากเสียงตะโกนไม่กี่ครั้ง ลูกธนูแหลมคมสองดอกก็พุ่งเข้าหาเหยาเหวินซิงพร้อมกับสายลม ทว่าเพราะเหยาเหวินซิงและคนอื่นๆ เตรียมตัวอยู่ก่อนแล้ว ลูกธนูสองดอกจึงถูกซุ่นเฉ่าฟันกระเด็นทันที

เหยาเหวินซิงร้องตะโกนกล่าว “คุณชายรองจีน ที่นี่ไม่มีสัตว์อันใดให้ล่า หากท่านไม่ได้อยากฆ่าข้า ทางที่ดี...”

เหยาเหวินซิงตะโกน เพียงเพื่ออยากบอกจินจงจื่อว่าตนสังเกตเห็นเขาแล้ว อีกทั้งยังรู้แผนการของเขา หากเขาไม่ได้อยากฆ่าคนจริงก็ควรวางมือเสีย มิเช่นนั้นเมื่อตนกลับไป จวนตระกูลเลี้ยวไปหาจวนซู่กั้วกง เขาต้องรับผลที่ตามมา

ใครจะรู้ เหยาเหวินซิงยังพูดไม่ทันจบ พลันมีศรแหลมคมสองดอกพุ่งเข้ามาอีกครั้ง มิหนำซ้ำคราวนี้ลูกธนูยังถาโถมมาโหดเหี้ยมและรุนแรงกว่าเดิม โดยมันพุ่งตรงไปที่ลำคอของเหยาเหวินซิง จนหน้าเขาเปลี่ยนสีทันควัน

ซุ่นเฉ่าร้องอุทานกล่าว “เขาคิดจะฆ่าคุณชายจริงๆ! ปกป้องคุณชาย!” ซุ่นเฉ่าตะโกนจบ กลับเห็นลูกศรสองดอกพุ่งเข้ามาอีกครั้ง ปลายศรสะท้อนกับแสงโพล้พล้ออันเย็นชา เห็นได้ชัดว่าทักษะการยิงธนูของผู้ที่ยิงยอดเยี่ยมเพียงใด ธนูพุ่งมาเร็วเกินไป ซุ่นเฉ่าป้องกันไม่ทัน จึงรีบเอาตัวเข้าไปบังเบื้องหน้าเหยาเหวินซิง เสียงฉีกดังขึ้น เป็นเสียงของปลายธนูฝังเข้าหัวไหล่ของซุ่นเฉ่า

ซุนฮุยตกใจใหญ่ รีบกางธนูดิงศร กำลังจะยิงไปยังที่มาของธนู

เหยาเหวินซิงเห็นซุ่นเฉ่าได้รับบาดเจ็บก็อดตกใจไม่ได้ สมองปล้นคิดวิเคราะห์อย่างรวดเร็ว

หรือว่าตนมองจินจงจื่อผิดไป จินจงจื่อกล้าปลิดชีวิตตนจริง ๆ อย่างนั้นหรือ ไม่ใช่สิ แม้จินจงจื่อจะเป็นลูกผู้ลากมากดี แต่หาใช่คนโง่ไม่ เขาติดตามตนมาตลอดทาง ไม่มีทางไม่มีใครพบเห็น เขาไม่กลัวตัวเองตาย ทั้งยังจะเอาชีวิตมาแลกชีวิตด้วยนั้นหรือ มิหนำซ้ำตอนนี้จินจงจื่อยังถูกตนพบร่องรอยแล้ว หากเขาจะปลิดชีวิตของตน ยังไม่อาจอ้างได้กระทั่งยิงธนูพลาดทำร้ายผู้อื่น หลังเขากลับไปแล้ว ซู่กั้วกงจะไม่ลงโทษเขาอย่างเด็ดขาด

ได้อย่างไร พี่เขยเองก็ไม่มีทางปล่อยเขาไป จวนชู้กั้วกงกับจวนอู้อิ่งอ่องผูกพยาบาทกันเพราะเหตุนี้ มีเพียงจะทำให้มือที่สามได้ผลประโยชน์ไปง่าย ๆ จินจงจื่อไม่น่าจะโง่งถึงขั้นไม่เข้าใจเหตุผลจุดนี้

ที่นัป่าไม้อุดมสมบูรณ์ ค่อนข้างอับแสง มีคนซ่อนตัวลอบยิงธนูทำร้ายผู้อื่นและใส่ร้ายจินจงจื่อ สิ่งนี้เป็นไปได้ยิ่งกว่า ความคิดนี้แวบเข้ามาในหัวของเหยาเหวินซิง เขาเห็นไปอู้อี้และคนอื่นๆ ทางธนูยิงเสร็จแล้วพลันรีบตำหนิ “วางมือให้หมด! ถอยก่อน!” เขาพูดจบก็ตะโกนเสียงดัง “ชู่หมิงทำร้ายคนให้ร้ายตระกูลจิน หวังฉวยผลประโยชน์เข้าตัว! ข้าไม่มีทางตกหลุมพรางเจ้าแน่!”

เหยาเหวินซิงพูดจบ ไปอู้อี้และคนอื่นๆ ก็ตะโกนตาม ขณะเดียวกันก็ปกป้องเหยาเหวินซิงออกจากส่วนลึกในป่ารกชัฏอย่างรวดเร็ว

จินจงจื่อที่ซ่อนตัวอยู่ไม่ไกลได้ยินเสียงตะโกนของเหยาเหวินซิงก็สั่งคนให้หยุดมือ เขาไม่คิดว่าเหยาเหวินซิงสังเกตเห็นร่องรอยของพวกเขาตั้งแต่แรก และกำลังลอบหุดหิดอยู่ ทั้งไม่รู้ว่าควรจะยิงธนูต่อหรือไม่ ทว่าในยามนั้นกลับมีเสียงร้องโอดครวญดังมาจากทางที่เหยาเหวินซิงและคนอื่นๆ อยู่ ก่อนตามมาด้วยเสียงของเหยาเหวินซิงและคนอื่นๆ ตะโกนอีกครั้ง

ได้ยินดังนั้น บ่าวรับใช้คนหนึ่งของจินจงจื่อก็กล่าว “คุณชายรอดดูเหมือนว่าฝั่งนั้นจะมีคนได้รับบาดเจ็บ แต่ฝั่งพวกเราไม่ได้ยิงธนูเลยนะขอรับ! สถานการณ์มันซึกจะแปลกๆ”

จินจงจื่อฟังคำพูดของเหยาเหวินซิง นึกถึงคืนวันนั้นที่เขาบังเอิญพบหลิวเจียงไห่ คุณชายสามแห่งจวนเฉิงเอนโหวทที่หอสุรา เขาทราบเรื่องจากหลิวเจียงไห่ว่า เหยาเหวินซิงต้องการจะปรับปรว่าท่านพ่อฉ้อราชภฏรั้งหลวงจึงคิดอยากสั่งสอนเหยาเหวินซิงสักครั้ง เดิมคิดว่าไม่มีอะไร ตอนนั้นก็กลับรู้สึกว่าการนี้ประหลาดไปเสียทุกจุด

หลิวเจียงไห่รู้ได้อย่างไรว่าเหยาเหวินซิงต้องการใส่ร้ายท่านพ่อ อีกทั้งแต่ไหนแต่ไรจวนเฉิงเอนโหวทกับจวนชู้กั้วกงก็ไม่เคยมีมิตรภาพลึกซึ้งต่อกัน แม้หลิวเจียงไห่จะรู้เรื่องนี้โดยบังเอิญ ก็ไม่ควรจะกวนน้ำให้ขุ่น ควรบอกเขาด้วยความหวังดีมากกว่า

จินจงจื่อนึกถึงเรื่องเหล่านี้ พลันได้สติกลับมา เขาตะโกนอย่าง

โกธรเกรี้ยว “บัดชบ บั่นหัวข้าเยี่ยงข้าเป็นคนโง่! คั้นให้ทั่ว! ลากคนที่แอบซ่อนตัวลอบยิงธนูใส่ร้ายข้าออกมาเดี๋ยวนี้ ข้าจะถลกหนังตัดเอ็นมัน!”

ขณะที่จินจงจื่อพูด ก็สั่งคนค้นหาละแวกใกล้เคียง

ความจริงนั้น คนที่ลอบยิงธนูอยู่ในที่ลับ ซ่อนตัวอยู่บนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งไม่ไกลจากข้างหลังจินจงจื่อ เขาคือเจิ้งอี่ เป็นองครักษ์ที่รับคำสั่งจากอวี่อ่องมาลอบสังหารเหยาเหวินซิงและใส่ความจินจงจื่อ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ไม่ถึง ว่าเหยาเหวินซิงจะฉลาดเพียงนั้น และรู้สึกถึงความผิดปกติทั้งหมดจนทำให้เขาไม่กล้ายิงธนูต่อ หลังยิงพลาดไปหลายดอก เขาทำได้เพียงมองเหยาเหวินซิงถูกคุ้มกันตัวหนีไปอย่างรวดเร็ว แต่หากเขากลับไปเช่นนี้ คงต้องถูกอวี่อ่องลงโทษ หน้าที่ตอนนี้จินจงจื่อยังสงสัยแล้ว ไม่แน่ว่าอาจเดือดร้อนไปถึงหลิวเสียงไห่ อวี่อ่องก็จะยิงลงโทษที่เขาปฏิบัติหน้าที่บกพร่อง

คิดถึงเรื่องเหล่านี้ หัวสมองของเจิ้งอี่ปลันคิดหาทาง เห็นจินจงจื่อตะโกนบอกให้องครักษ์ค้นหาตนอย่างร้อนกร้อนใจ เจิ้งอี่ก็นึกบางสิ่งออก เขาล้วงลูกธนูหนึ่งดอกออกมาจากซองธนูแล้วมองผาดหนึ่ง จากนั้นเจิ้งอี่ก็ยิ้มเยาะ เล็งจินจงจื่อแล้วยิงออกไป

เดิมทีเจิ้งอี่ก็มีฝีมือการยิงธนูที่ยอดเยี่ยม ลูกธนูดอกนี้สามารถปลิดชีวิตของจินจงจื่อได้ ลูกธนูพุ่งออกไปอย่างรุนแรงจุดสนีบาต ลูกธนูดอกหนึ่งปักเข้าที่อกขวาของจินจงจื่อ จินจงจื่อร้องโอดครวญเพียงชั่วขณะก็ล้มลงแน่นิ่ง องครักษ์ตระกุกจันร้องอุทานลั่น

เจิ้งอี่มองสถานการณ์ซุลมุนทางฝั่งจินจงจื่ออีกผาดหนึ่ง เขายกริมฝีปากยิ้มอย่างน่าสะพรึงกลัว กระโดดลงจากต้นไม้ใหญ่ วิ่งออกไปไกลอย่างไร้สัมเสียด แต่เขาวิ่งออกไปยังไม่ถึงสองก้าว ข้างหน้ากลับมีกองเพลิงลุกโชน เห็นได้ชัดว่ามีคนตั้งใจจุดเพลิงนั้น เกรงว่าจะราดน้ำมัน เปลวเพลิงพวยพุ่งขึ้นฟ้า ชั่วพริบตาก็เผาไหม้รอบบริเวณ ทะเลเพลิงจู่โจมเข้ามาที่ละระลอก ขนาดของเพลิงไหม้หน้ากล้วอย่างถึงที่สุด

เจิ้งอี่ตกใจหน้าถอดสี จากนั้นสีหน้าก็ขาวซีด เขาเดาได้แล้วว่าอวี่อ่องต้องการฆ่าปิดปาก จึงอดกัดฟันกล่าวไม่ได้ “อวี่อ่อง!”

เขาก่นด่าจบ รู้สึกว่าในปากและจมูกเต็มไปด้วยควัน พอคิดว่าอวี่อ่องสั่งคนวางเพลิงฆ่าเขา รอบนอกของเพลิงนี้ต้องมีมือสังหารซ่อนอยู่เป็นแน่ เกรงว่า

ต่อให้เขามีชีวิตฝ้อออกจากกองเพลิงได้ ก็ต้องตายอย่างอนาถอยู่ใต้คมดาบ และกระบืออยู่ดี เขาปิดจมูก มองไปรอบด้านอย่างตื่นตระหนก หมุนตัววิ่งไป ยังส่วนลึกของป่าหิ

ขณะเดียวกัน องค์กร์ของจินจงจี้ก็สังเกตเห็นเปลวเพลิงไหม้แล้ว จึงพากันรื้อนร่นในบัดดล

จินจงจี้ถูกยิงบาดเจ็บ สลบอยู่บนพื้น บ่าวรับใช้ข้างกายของเขาตรวจดูอาการบาดเจ็บของเขา แต่กลับพบอักษร“เหยา” เล็ก ๆ หนึ่งตัวตรงทางธนู... คาดไม่ถึงว่าธนูนี้เป็นของเหยาเหวินชิง!

บ่าวรับใช้พลั้งนี้ก็เข้าใจทันทีว่า เมื่อครู่พวกเขาลวนติดกับดักของเหยาเหวินชิงแล้ว เห็นได้ชัดว่าเหยาเหวินชิงใช้วาจาที่ชักนำพวกเขา ให้พวกเขาหยุดโจมตีตนเอง เหยาเหวินชิงจะได้สร้างบาดเจ็บแล้วนำคนหนีไป แต่ที่สั่งให้คนซ่อนตัวลอบทำร้ายคุณชายรองในที่มืด ซ้ำตอนนี้ยังวางเพลิง ต้องการจะเผาพวกเขาให้ตาย ช่างเป็นคนเจ้าเล่ห์หนัก!

ขณะที่บ่าวรับใช้คิดเช่นนั้น ก็เห็นเปลวเพลิงลุกโชนรอบด้าน เขารีบแบกจินจงจี้พลางตะโกน “พี่น้องทั้งหลาย พวกเราต้องฝ้อออกไป ไปหาทำนถ่วงให้แก่แก่นแทนคุณชายรอง ให้เหยาเหวินชิงที่ฆ่าคนสดใช้ด้วยชีวิต!”

เหยาเหวินชิงถูกซุนฮุยและคนอื่นๆ คุ่มกันออกจากป่าหิอย่างรวดเร็ว เมื่อวิ่งไปไกลจนคิดว่าพ้นจากอันตรายแล้ว เขาจึงสั่งให้ไป้อีและคนอื่นๆ ทำแผลให้ซุนหน้า ใครจะรู้ ในตอนนี้อง ป่าข้างหลังพลันเกิดเพลิงไหม้ เปลวไฟไหม้กระหน่ำ ชั่วพริบตาไฟไหม้จันทองนภาเป็นสีแดงไปเสียครึ่งหนึ่ง

ล้าสัตว์ครั้งนี้ ฮองเต้ห้ามใช้ไฟโดยเด็ดขาด แต่เกิดมีเพลิงไหม้กระหน่ำขึ้นในยามนี้ เห็นชัดว่ามีคนตั้งใจวางเพลิง ที่สำคัญยิ่งกว่าคือ เหยาเหวินชิงและคนอื่นๆ ยังไม่เห็นจินจงจี้ออกมา

เมื่อครู่เหยาเหวินชิงสั่งซุนฮุยและคนอื่นๆ คุ่มกันเขาออกไป ประการแรก เขาสังเกตเห็นถึงอันตรายในป่า ไม่ควรอยู่ต่อ ประการสอง เขาคิดว่าพอตนออกไปแล้ว คนที่ซ่อนตัวอยู่ในมุมมืดก็จะเคลื่อนไหวทำอะไรไม่ได้อีก ส่วนจินจงจี้ย่อมสังเกตเห็นความผิดปกติแล้วรีบออกมาเช่นกัน แต่เขาไม่คิดว่าจินจงจี้จะโง่เขลา รู้ทั้งรู้ว่ามีความวางอุบายใส่ ก็มีวายเอาตัวไปอยู่

ในที่เสียง

ชั่วขณะ เหยาเหวินซิงก็โหมโจจนกระทั่งเท้า

เห็นกองเพลิงพวยพุ่งขึ้นมาอย่างรวดเร็ว คลื่นความร้อนกลืนกินป่าที่บ
 ผืนนั้นในเวลาอันสั้น เขาคิดว่าเรื่องนี้ไม่มีลับลมคมใน หากจินจงจื่อถูกไฟคลอก
 ตาย ตนต้องพบปัญหาใหญ่แน่นอน แม้จินจงจื่อไม่ตาย แต่ตนยืนดูอยู่เฉยๆ
 ก็จะต้องผูกความแค้นกับชูกั้วกงแน่นอน เหยาเหวินซิงกัดฟันมองชุ่นเฉ่าแล้ว
 กล่าว “ชุ่นเฉ่ายังทนไหวหรือไม่”

ชุ่นเฉ่าบาดเจ็บเพียงหัวไหล่ อาการบาดเจ็บเท่านั้นสำหรับเขาแล้วไม่นับว่า
 เป็นอะไร ได้ยินดังนั้น เขาก็กล่าว “คุณชายโปรดสั่งมาได้เลยขอรับ”

เหยาเหวินซิงเอ่ย “เจ้ารีบไปเรียกคนมา เมื่อครู่ตอนที่ล่าสัตว์ ข้าจำได้
 ว่าผ่านลำธารสายเล็กไม่ไกลจากข้างหน้า คนที่เหลือตามข้าไปช่วยคน!” เขา
 พุดจบก็กระโดดขึ้นหลังม้าขึ้นไปยังลำธารเล็กสายหุบเขา

มาถึงข้างลำธาร เหยาเหวินซิงสั่งไปอี้อี้อและคนอื่นๆ กรอกน้ำให้เต็ม
 กระบอกน้ำ จากนั้นจึงถลกหนังสัตว์ที่ล่าได้มาทำเป็นเสื้อคลุม เขาไล่เข้าไป
 ซิลมตัวในลำธาร ส่วนตนก็กระโดดลงไปในน้ำ แขนให้ตัวและเสื้อผ้าเปียกชุ่ม
 สุดท้ายเขาสั่งไปอี้อี้อและคนอื่นๆ ให้แช่เสื้อคลุมหนังสัตว์ที่ทำขึ้นชั่วคราวจนชุ่มน้ำ
 จากนั้นเหยาเหวินซิงจึงกระโดดขึ้นม้าอีกครั้ง พวกคนไม่ก็คนวิ่งเข้าไปในป่ารกชัฏ

เหยาจินเสื่อถูกพายุกลับไปยังตำหนักนอกเมืองในเขตอุทยานต้องห้าม
 หมอหลวงตรวจอาการแล้ว นางก็นอนหลับไป

ยามนางตื่นขึ้นมาก็เป็นเวลาอาทิตย์ตกดินแล้ว แสงตะวันรอนย้อม
 ตำหนักให้เป็นสีแดงประหนึ่งภาพฝัน

เหยาจินเสื่อล้มตา ลูกขึ้นหนึ่ง

ไปจื่อที่กำลังพึงตั้งวางแท่งบหลับล้นสะดุ้งตื่น รีบขี้ตาลุกขึ้นก้าว
 เข้ามา นางนำหมอนมารองหลังเหยาจินเสื่อ จากนั้นจึงถามด้วยความเป็นห่วง
 “พระชายาได้นอนหลับสนิท ตอนนีู้สึกดีขึ้นบ้างหรือไม่เจ้าคะ ยังมีตรงไหน
 ไม่สบายหรือไม่”

หลับไปหนึ่งตื่น เหยาจินเสื่อรู้สึกมีกำลังวังชาขึ้น จึงยิ้มพลางส่ายหน้า
 ไปจื่อยกชาอุ่นเข้ามา กล่าวรายงาน “ตอนบ่าย ท่านหญิงหัวหยางกับ

สูญหินผิงอันโหวทยอยกันมาเยี่ยมพระชายา บอกว่ารอพระชายาตื่นแล้วพวกนางจะมาขอบคุณต่อหน้าอีกครั้ง”

เหยาจิ้นเสื้อดีมซาสองอีกให้ชุ่มคอ ยิ้มแล้วพยักหน้าให้ไปจื่อ

ยามนี้ เหยาจิ้นเสื้อกลับเห็นม่านใหญ่ตรงหัวเตียงสายโหวเบาๆ มีเงาคนขยับอยู่ข้างใน วันนั้นนางได้รับความตื่นตระหนก ตอนนั้นยังผวาอยู่ จึงหันไปเปลี่ยนเสื้ออย่างห้ามไม่ได้ นางแค้นเสียงต่ำ “ใคร ใครอยู่ตรงนั้น”

หลังวันเหยินจงเจ้อออกไป ไปจื่อก็เฝ้าอยู่ในตำหนักมาโดยตลอด ไม่รู้เลยว่าในตำหนักยังมีคนอื่นอยู่ ครั้นได้ยินดังนั้น นางก็รีบหันหน้ากลับไปมอง เห็นม่านใหญ่ขยับอีกครั้ง นางก็หันไปเปลี่ยนเสื้อเช่นกัน

ไปจื่อกำลังจะก้าวเข้าไปดู แต่กลับได้ยินเหยาจิ้นเสื้อกล่าวอย่างรีบร้อน “อย่าเข้าไป! ทหาร!”

เหยาจิ้นเสื้อพูดยังไม่ทันขาดคำ องครักษ์ด้านนอกยังไม่ทันขานรับคนที่ซ่อนตัวอยู่หลังม่านกลับออกมาเอง

เหยาจิ้นเสื้อทอดมองไป เห็นว่าเป็นเด็กผู้ชายหนึ่งคน

เด็กชายผู้นั้นสวมชุดผ้าตัวนสีแดงเงิน บนร่างสวมสร้อยคอ หยกล้ำค่า ยันต์คุ้มภัย เขาก็เปียเล็กหนึ่งเปีย ใช้เชือกทองมัดแล้วปล่อยลงพาดหัวไหล่ ผมเปียประดับมุกบุรพาหนึ่งเม็ดใหญ่ บนศีรษะยังสวมหมวกใบเล็กสีเหลืองสด ปีกหมวกปีกลายดงาม เขาแต่งตัวประณีตไปทั่วทั้งร่าง หน้าตาดงามหมดจด กำลังเบิกตากลมองเหยาจิ้นเสื้อด้วยความสงสัย

เหยาจิ้นเสื้อมองการแต่งตัวของเด็กชายอายุราวห้าหกปีผู้นั้นอย่างละเอียด ซ้ำยังเห็นว่าหน้าตาของเขาล้ำชาयरัชทายาทอย่างยิ่งยวด นางเดาได้ว่าเขาต้องเป็นหลานตัวน้อยจากตำหนักบุรพาแน่ เหยาจิ้นเสื้ออดยิ้มกล่าวไม่ได้ “ใช่ถึงเหวินหรือไม่ เจ้ามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร”

เด็กผู้ชายได้ยินแล้วก็เบิกตาโพล่งอีกครั้ง กล่าวว่า “ท่านไซ่ท่านอาสะไม้้หกหรือไม่”

เห็นเหยาจิ้นเสื้อยิ้มพยักหน้า วันเหยินถึงเหวินวิ่งเข้าไปไม่กี่ก้าวก็ถึงข้างเตียงแล้ว สายตาเขาจ้องมองเหยาจิ้นเสื้ออย่างเป็นประกายพลันเอ่ย “ท่านอาสะไม้้หกงามจริงๆ ท่านแม่ไม่ได้โกหกข้าจริงด้วย ท่านอาสะไม้้หก รู้ได้อย่างไรว่าข้าเป็นใคร”

รัชทายาทกับชายรัชทายาทเป็นสหายที่เติบโตมาด้วยกัน ความรักมั่นคงอย่างยิ่ง แม้รัชทายาทจะมีชายารองสองคน แต่หลายปีมานี้กลับได้รับความโปรดปรานน้อยนัก ตำแหน่งบูรพามีเพียงวันเหยียนถึงเหวินเป็นนายน้อยเพียงผู้เดียว จึงได้รับความรักและความโปรดปรานมากมาย ด้วยเพราะรัชทายาทสุขภาพไม่ดี จินฮองเฮาจึงรักและเอ็นดูหลานผู้นั้นเหลือคณา ทำให้วันเหยียนถึงเหวินที่แม่มีอายุหกปีแล้วแต่ยังไร้เตียงสาอยู่

เหยาจินเสื่อเห็นวันเหยียนถึงเหวินกะพริบดวงตาใส่ชื่อบริสุทธ์มองตนเองอดลุ่มปีระชะของเขาด้วยความเอ็นดูไม่ได้ “อาสะไ้หกได้ยีนอาหกของเจ้าพูดอยู่บ่อย ๆ ว่าตำแหน่งบูรพามีหลานชายตัวน้อยที่รู้ประสาที่สุด ตอนนี้อย่าได้เห็นเด็กน้อยน่ารักเช่นนี้ ย่อมต้องเดาได้ว่าเป็นถึงเหวิน! บอกอาสะไ้หกมาแม่เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้าออกมา”

วันเหยียนถึงเหวินได้ยีนแล้วก็ส่ายหน้ากล่าว “ท่านพ่อไม่สบาย ท่านแม่ดูแลท่านพ่ออยู่ สิ่งให้หม่อมหม่อมข้าเข้านอน ข้าตื่นแล้ว แต่หม่อมหม่อมยังหลับอยู่เลย หม่อมหม่อมบอกว่า วันนี้ท่านอาสะไ้หกช่วยท่านอาทู่ชิงจากเสือเป็นเรื่องจริงหรือขอรับ”

เหยาจินเสื่อได้ยีนเขาพูดเช่นนี้ ก็รู้ว่าเขาต้องแอบหนีออกมาแน่นอน นางรีบส่งสายตาให้ไปจื่อ ไปจื่อรับคำสั่งแล้วก็ออกไป เพื่อลี้ภัยไปแจ้งตำแหน่งหัวอินที่รัชทายาทพำนัก

ตอนที่ไปจื่อกลับมา วันเหยียนถึงเหวินก็ถอดรองเท้าขึ้นเตียงแล้วกำลังบ่นปากสนทนากับเหยาจินเสื่อ

วันเหยียนถึงเหวินกล่าว “ข้าไม่ชอบเล่นกับอินเลี้ยงเลย เขาไม่รู้จัก แม้แต่นาฬิกาตุ้ม กระทั่งยังบอกว่าในห้องมีผีร้อง น่าอายเกินไปแล้ว ข้าเขายังเรียกว่ารับใช้ว่า ‘ท่านปู่’ อีกต่างหาก เสียงซดใจก็ดัง หยาบคายจริง ๆ”

หลังเลี้ยงจื่อตามองค์หญิงอาเย่ร์เข้าวังก็ได้รับพระราชทานสกุลแก้ว และตั้งชื่อว่าอินเลี้ยง

เหยาจินเสื่อเห็นว่าวันเหยียนถึงเหวินมีสีหน้าเบื่อหน่ายยามเอ่ยถึงเลี้ยงจื่อ แต่ไม่รู้ว่าจะคิดอะไรอยู่ในดวงตาของเขามีความดีร้อนและขัดเคืองแวบผ่าน เหยาจินเสื่อจึงกล่าว “เพราะน้องอินเลี้ยงไม่รู้จักนาฬิกาตุ้ม

ถึงเหวินเลยไม่ยอมเล่นกับเขาอย่างนั้นหรือ”

หวันเหยียนถึงเหวินเห็นดวงตาใสกระจ่างของเหยาจิ้นเสื่อคล้ายอ่านใจคนออก เขาก็ขยับปาก กล่าวเสียงต่ำ

“อวันเลี้ยงใช้หนังยางยิงนกน้อยได้ เหตุใดข้าถึงยังไม่โดนบั้ง”

เหยาจิ้นเสื่อเห็นใบหน้าเล็กๆ ของเขาเต็มไปด้วยความซึมเศร้า นางก็จับมือของเขาแล้วกล่าว “เอ๋ ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง! อวันเลี้ยงร่อนเร่พเนจรกับมารดา ผ่านความลำบากมากมาย เขาไม่เคยเห็นนาฬิกาตุ้มจึงตกใจกลัวก็เป็นเรื่องธรรมดา ยิ่งนัก! ถึงเหวินโตกว่าอวันเลี้ยง แต่ว่าอวันเลี้ยงยิงนกน้อยได้ ถึงเหวินกลับทำไม่ได้ ถึงเหวินรู้จักขายหน้ายิงไซ้หรือไม่ กลัวจะถูกคนหัวเราะเยาะหรือ” เห็นหวันเหยียนถึงเหวินพยักหน้า เหยาจิ้นเสื่อก็ก้มกล่าวว่า “เช่นนั้น อวันเลี้ยงไม่รู้จักนาฬิกาตุ้ม กินโจ๊กเสียงดัง เขาเองก็คงกลัวถึงเหวินหัวเราะเยาะเหมือนกันนี่นา!”

หวันเหยียนถึงเหวินฟังจบก็กล่าวเสียงเบา “เช่นนั้นต่อไปนี้ ข้าจะไม่หัวเราะเยาะเขาแล้วขอรับ”

เหยาจิ้นเสื่อเห็นเขาเชื่อฟังก็ยิ้มพลางกอดเขาแน่น “ไม่หัวเราะเยาะอย่างเดียวไม่ได้ ถึงเหวินต้องช่วยน้องอวันเลี้ยงเยอะๆ ถึงจะเป็นพี่ชายที่ดีได้ ถึงเหวินสอนน้องอวันเลี้ยงให้รู้จักนาฬิกาตุ้ม อวันเลี้ยงก็จะสอนถึงเหวินว่าทำอะไรจึงจะใช้หนังยางยิงนกน้อยได้ คนเราแต่ละคนก็มีสิ่งที่รู้และไม่รู้ มีเพียงเรียนรู้ข้อดีของผู้อื่นอย่างถ่อมตัว จึงจะสามารถเป็นตนเองในแบบที่ดีที่สุดได้!”

หวันเหยียนถึงเหวินฟังจบก็ยิ้มกล่าวว่า “ท่านแม่ก็บอกว่าถึงเหวินต้องเรียนรู้ข้อดีของคนอื่น จึงจะกลายเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่อย่างเช่นท่านอาทได้!”

เหยาจิ้นเสื่อกกล่าวว่า “ถูกต้อง! ต้องเรียนรู้ข้อดีของผู้อื่น ถึงเหวินฉลาดจริง ๆ! อาสะไม้หอกสอนเจ้าเล่นกลดีหรือไม่”

เหยาจิ้นเสื่อพูดพลางปล่อยหวันเหยียนถึงเหวินออก

มือทั้งสองของนางซ้อนทับเข้าด้วยกันแล้วกล่าว “ถึงเหวินดูเงาบนม่านอาสะไม้หอกจะเล่นกลร้อยวิหคกลับรังให้ถึงเหวินดู”

เหยาจิ้นเสื่อพูดจบ นิ้วมือก็ขยับอย่างคล่องแคล่ว ตามการเคลื่อนไหวของนาง เงามือบนม่านก็เปลี่ยนเป็นนกน้อยที่บินลงเกาะบนกิ่งไม้ด้วยความปราดเปรียวอย่างยิ่งตัวหนึ่ง บางครั้งมันก็ยึดคอร้องเพลง บางครั้งก็ใช้ปาก

ทำความสะอาดชน บางครั้งก็สะบัดปีก บางครั้งก็กระพือปีกบินร่อน และนกตัวนี้เพิ่งจะบินออกไปไกล นกอีกหลายตัวพลันบินโฉบขึ้นมาจากหุบเขามีชีวิตชีวาระหนึ่งสามารรถได้ยินเสียงกระพือปีกดังผับ ๆ ของนก

หวั่นเหยียนถึงเหวินเห็นนิ้วมือของเหยาจิ้นลือเปลี่ยนการเคลื่อนไหวอย่างว่องไว บางครั้งนางขอขาขึ้นมา บนม่านก็จะปรากฏภูอาทิศย์ตกดินยอดเขา ป่าไม้ และภาพต่าง ๆ นานา เหมือนของจริงอย่างยิ่ง เขาอดเบิกตาได้อย่างตื่นตะลึงไม่ได้ และตบมือเล็ก ๆ อย่างมีความสุข

ตอนหวั่นเหยียนจงเจ้อและชายารัชทายาทเข้ามา ก็เห็นภาพเหยาจิ้นลือกับหวั่นเหยียนถึงเหวินนั่งเล่นกันเป็นก้อนอยู่บนเตียง

เห็นหวั่นเหยียนถึงเหวินมีความสุขจนใบหน้าเล็ก ๆ แดงช่าน พยายามเร่งรัดให้เหยาจิ้นลือเสกนกออกมาอีกหลาย ๆ ตัว ชายารัชทายาทจึงยิ้มกล่าว “เหวินเหวิน วันนี้อาสะไม้หกของเจ้าไม่ค้อยสบาย เจ้ารบกวงอาสะไม้หกอย่างไรไม่รู้ประสาเช่นนี้ได้อย่างไร”

เหยาจิ้นลือได้ยินแล้วจึงหันหน้ากลับมา

หวั่นเหยียนถึงเหวินเห็นมารตามาแล้ว เขาก็กระซิบสองประโยคเบา ๆ ข้างหูเหยาจิ้นลือ จากนั้นจึงกระโดดลงจากเตียง เขาสวมรองเท้าหนังกระโดดไปข้าง ๆ ชายารัชทายาท ยืนนิ่งอย่างเชื่อฟัง

ชายารัชทายาทจงเขาพลางยิ้มกล่าวกับเหยาจิ้นลือ “เด็กคนนีแอบหนีออกมา ทำเอาแม่นมตกใจแทบแย้ ที่แท้แล้วก็วิ่งมาชนที่เรือนน้องสะไม้หกนี่เอง”

เหยาจิ้นลือฟังแล้วก็มองหวั่นเหยียนถึงเหวิน กลับเห็นเขาแลบลิ้นให้ตน ท่าทางนั้นน่ารักยิ่งนัก นางจึงยิ้มกล่าว “ไม่ใช่ว่าพี่สะไม้หกร้องเห็นข่าวกับถึงเหวินถูกชะตากันจึงอิจฉาหрокกระมัง”

ชายารัชทายาทหะลึ่งงั้น ยิ้มกล่าว “ข้ากลัวว่าเจ้าจะเหนื่อย น้องชายหกคงจะปวดใจจนแอบก่นด่าข้าในใจแล้ว เจ้านี้ช่างรู้จักกระเข้าผู้อื่นจริง ๆ”

หวั่นเหยียนจงเจ้อฟังจบ กลับเลิกคิ้วกล่าว “ข้าไม่ได้พูดแทรกเลย เหตุใดพี่สะไม้หกร้องกับเวยเวยถึงปัดมาที่ข้าได้เล่า”

“พอแล้ว สามักรรยาอยู่พร้อมหน้าทำเอาข้าเป็นส่วนเกินจริง ๆ ข้าไม่กล้าอยู่ที่นี้ต่อแล้ว ถึงเหวิน ตามแม่กลับไปเร็วเข้า” ชายารัชทายาทรู้ว่

หวันเหยียนจงเจ้อได้ยินว่าเหยาจิ้นเสื่อตื่นแล้วจึงรีบตามมาเยี่ยม นางไม่ยอม อยู่เกาะกะผู้อื่นที่นี้ จึงหยอกล้อหนึ่งประโยคก่อนลากหวันเหยียนถึงเหวิน ออกไป

หวันเหยียนจงเจ้อเดินเข้าไปสองสามก้าวก่อนนั่งลงข้างเตียง เห็นเหยาจิ้นเสื่อสีหน้าดีขึ้นมาก รู้ว่านางไม่เป็นไรแล้ว เขาก็แยมยิ้ม

หวันเหยียนจงเจ้อยังไม่ทันเอ่ยปาก เหยาจิ้นเสื่อกลับกอดเอวของเขา นางซบอ้อมอกของเขาพาลงกล่าวเสียงเบา “พวกเราที่สมควรมีลูกแบบถึงเหวิน กับเสียงจื่อบัง! อยากมีลูกที่หน้าเหมือนท่านแล้วก็เหมือนข้าด้วยเสียจริง ๆ!”

หวันเหยียนจงเจ้อไม่คิดว่าจู่ๆเหยาจิ้นเสื่อจะเอ่ยวาจาเช่นนี้ เขาตะลึงงัน ไปชั่วขณะ ทั้งสองคนต้องอยู่ห่างกันหลายปีกว่าเขาจะแต่งงานมาได้ เขา รู้สึกว่าเพียงมีนางก็มีครบทุกอย่างแล้ว และทั้งสองเพิ่งแต่งงานกันได้ไม่กี่วัน เขายังไม่เคยนึกถึงเรื่องลูกเลยจริงๆ

หวันเหยียนจงเจ้อไม่เคยคิด ทว่าเหยาจิ้นเสื่อกลับอยากมีลูกจน อุดรันทนไม่ไหว หนึ่ง นางคิดมาตลอดว่าการมีลูกจึงจะถือว่าเป็นครอบครัว ที่สมบูรณ์ สอง ในชาติก่อนอายุนางก็ไม่ค่อยแล้ว ความปรารถนาที่จะมีลูก ย่อมแรงกล้ายิ่งกว่าหวันเหยียนจงเจ้อ

เหยาจิ้นเสื่อพูดจบ เห็นหวันเหยียนจงเจ้อไม่ยอมพูดสักที นางอด หน้าแดงไม่ได้ เขินอายจนหยิกเอวหวันเหยียนจงเจ้อด้วยความโมโหเล็กน้อย

หวันเหยียนจงเจ้อจึงกุมมือของเหยาจิ้นเสื่อไว้ เขามองนางที่แก้มแดงระเรื่อแล้วกล่าว “ลูกย่อมต้องมีแน่นอน แต่พวกเราเพิ่งแต่งงานกัน เวยเวยใจร้อนเกินไปหรือไม่ เจ้าพูดเช่นนี้ ทำให้ข้ารู้สึกไร้น้ำยา ยิ่งนัก!”

เหยาจิ้นเสื่อเห็นหวันเหยียนจงเจ้อจ้องนางด้วยสายตาแฝงเลศนัย นาง ย่อมเข้าใจความหมายในคำพูดของเขา นางถลึงตามองเขาทั้งลึหน้าเขินอาย อย่างควบคุมไม่อยู่

ทว่าในตอนนั้นเอง ไปจื่ออ์ก็พรวดพราดเข้ามา ยังไม่ทันเดินอ้อมฉากกัน ไปจื่ออ์รีบรายงานอย่างตื่นตระหนก “พระชายา แยกแล้วเจ้าค่ะ! ชุ่นเฉ่าบาดเจ็บ กลับมารายงานว่าคุณชายเกิดอุบัติเหตุในเขาเจ้าค่ะ”

หวั่นเหี้ยนจงเจ้อ พาเหยาจิ้นเลื้อที่หน้าซัดเผือดขี่ม้าห้อยตะปิงเข้าไปในเขา ตอนเร่งไปถึงปารกซัทที่ไฟไหม้ผืนนั้น เหยาเหวินซิงเข้าป่าไปตามหาจิ้นจ้อได้เกือบสองชั่วยามแล้ว

เหยาจิ้นเลื้อเห็นทะเลเพลิงกลืนกินขอบฟ้า ต้นไม้ไม่ม่น้อยถูกเผาจนเป็นถ้ำถ่าน ช้ำยังได้ยินว่าเหยาเหวินซิงถูกปิดล้อมอยู่ในกองเพลิง เหงื่อเย็นจากความหวั่นกลัวก็เปียกชุ่มเสื้อผ้าของนางทันที แม้เพลิงจะลุกโชน แต่นางไม่รู้สึกรถึงความร้อนแม้แต่ชนิดเดียว

เห็นสีหน้าของเหยาจิ้นเลื้อไม่ดีสุดขีด อีกทั้งผ่านไปนานเพียงนี้เหยาเหวินซิงและคนอื่นๆ กลับยังไม่ฝากองเพลิงออกมา หวั่นเหี้ยนจงเจ้อกุมมือของนางแล้วกล่าว “ข้าจะนำคนเข้าไปหาด้วยตนเอง เจ้าวางใจ ข้าต้องพาเด็กคนนั้นกลับมาหาเจ้าอย่างปลอดภัยได้แน่นอน”

ก่อนเหยาจิ้นเลื้อกับหวั่นเหี้ยนจงเจ้อจะมา มีกลุ่มคนหลายกลุ่มทยอยฝ่าเข้าไปในทะเลเพลิงแล้ว เพียงแต่จันบัดนี้ก็ยังไม่มีข่าว

เหยาจิ้นเลื้อเห็นหวั่นเหี้ยนจงเจ้อพูดจบ กำลังจะหันหลังกลับ นางรีบห้ามเขาไว้ ตั้งสติก่อนกล่าว “เหตุการณ์ทั้งหมดในวันนี้แปลกประหลาดยิ่งนัก ท่านอย่าไปเลย ในเมื่อเหวินซิงเข้าป่าไปช่วยคนก็น่าจะเตรียมการไว้แล้ว พวกเราไปรอตรงทิศทวนลมก่อนดีกว่า”

เหยาจิ้นเลื้อพูดจบ เห็นหวั่นเหี้ยนจงเจ้อขมวดคิ้วมองนางอย่าง

เป็นกังวล นางจึงกล่าวเสียงเบา “ท่านกับเม่าเกอร์สองคน ข้าเสียไปไม่ได้
แม่แต่คนเดียว”

จากที่ได้ฟังรายงานจากขุนเฉ่า หวันเหยียนจงใจแล้วว่าสถานการณ์นี้
ไม่ควรเอาตัวเข้าไปเสี่ยง แต่เขาเห็นเหยาจิ้นเสื่อไม่สบายใจ ทั้งยังเป็นห่วง
เหยาเหวินซิง จึงอยากไปหาคนด้วยตนเอง ครั้นได้ยินเหยาจิ้นเสื่อพูดเช่นนั้น
เขาก็กุมมือของนางแน่น จากนั้นจึงอุ้มนางขึ้นหลังม้า วิ่งไปยังเนินเขาทิศ
ที่ทวนกระแสน้ำ

เหยาจิ้นเสื่อและหวันเหยียนจงใจเพิ่งหยุดม้าก็มีคนวิ่งฝ่าออกมาจาก
กองเพลิงใหญ่ ตะโกนเสียงดัง “พบตัวคุณชายรองจิ้นกับคุณชายเหยาแล้ว
กำลังออกมา คุณชายรองจิ้นได้รับบาดเจ็บจากธนู หมอหลวง เร็วเข้า!”

เหยาจิ้นเสื่อได้ยินแล้วก็ดีใจ รีบก้าวขึ้นไปสองก้าว รอคอยด้วยความ
ร้อนใจ

ผ่านไปครู่หนึ่ง ก็มีคนกลุ่มหนึ่งวิ่งล้มลุกคลุกคลานฝ่าออกมาจาก
กองเพลิงใหญ่ ผู้ที่เดินอยู่หน้าสุดถูกองค์กรภัยหลายคนคุ้มกันไว้คือเหยาเหวินซิง
ประกายไฟส่องสะท้อนดวงหน้าของเขาจนเป็นสีแดงฉาน

เห็นเหยาเหวินซิงยังสบายดี ข้ายังได้ยินเขาเรียก ‘พี่หญิง’ ด้วยเสียง
แหบแห้ง เบ้าตาเหยาจิ้นเสื่อก็ร้อนผ่าว ฟังตัวหวันเหยียนจงใจด้วยความ
ดีใจเกินเอื้อนเอ่ย

อวี๋อ๋องรับคำสั่งจากฮ่องเต้รับตามมาช่วยค้นหาคน ใครจะรู้ เขาเพิ่งมาถึง
ก็เห็นเหยาเหวินซิงและคนอื่นๆ ฝ่าออกมาจากทะเลเพลิงแล้ว เห็นเหยาเหวินซิง
ยังมีชีวิต จินจงจื่อเองก็ถูกองค์กรภัยแบกออกมาตามหลัง เห็นได้ชัดว่ายังมี
ชีวิตอยู่ อวี๋อ๋องก็ตื่นตระหนก ยิ่งเห็นผู้ติดตามเหยาเหวินซิงสองคนออกมา
ยังมีคนชุดดำที่ถูกองค์กรภัยขังอยู่ ชัดเจนว่าเป็นเงาที่เขาส่งไปลอบสังหาร
เหยาเหวินซิงและโยนความผิดเรื่องนี้ให้จินจงจื่อ อวี๋อ๋องจึงหน้าเปลี่ยนสี
ยกใหญ่ทันใด

จินจงจื่อเป็นคนโง่อารมณ์ร้อน ข้ายังไม่ค่อยมีสมอง อวี๋อ๋องเพียงให้
คนไปเล่าเรื่องที่เหยาเหวินซิงช่วยชาวบ้านฟ่องร้องจงหยงโหวให้เขาฟัง และ
ยุยงเพียงไม่กี่ประโยค เขาก็โมโหเดือดดาล อยากสั่งสอนเหยาเหวินซิง
ในวันนั้นเสียหน่อย อวี๋อ๋องจึงส่งเงาไป หมายถึงใช้โอกาสนี้ฆ่าเหยาเหวินซิง

แล้วค่อยใส่ความเงินจ้งจื้อ

เช้าวันนี้เกิดเรื่องเลือจโจมท่านหญิงหัวหยาง อวี๋อ่องรู้สึกไม่โตเล็กน้อยเกรงว่าหัวเหียนจงเจ้อกำลังวางแผนใส่ร้ายเขา เดิมเขาคิดจะยกเล็กแผนลอบทำร้ายเหยาเหวินซิงก่อน แต่เห็นแก่ที่ตระเตรียมการไว้พร้อมสรรพถูกศรอยู่บนคันธนูแล้ว หากไม่ยิงก็อาจจะถูกเงินจ้งจื้อสงสัยได้ ซ้ำยังคิดว่าหากเรื่องนี้สำเร็จ หัวเหียนจงเจ้อจักต้องยุ่งจนหัวหมุนแน่ เขาก็จะมีเวลาไปเตรียมการ คลีคลายสถานการณ์มากขึ้น ด้วยเหตุนี้ เขาจึงให้เจิงอ๋ไปลอบสังหารเหยาเหวินซิงตามแผนการเดิม

เจิงอ๋ไปคราวนี้ไม่กลับมาเสียที อวี๋อ่องเริ่มไม่สบายใจหนักขึ้น ใครจะรู้ตอนที่เขากะวนกระวายกลับได้ยินว่าเหยาเหวินซิงและเงินจ้งจื้อล้นถูกปิดล้อมอยู่ในกองเพลิงใหญ่ องครักษ์กลับมาขอความช่วยเหลือ เรื่องนี้ผิดจากแผนการของเขามากเกินไป ทำให้เขาหนอไม่ได้อีกแล้ว จึงร้อนกร้อนใจตามมาเช่นกัน

ระหว่างทาง อวี๋อ่องหวังเพียงว่าเหยาเหวินซิงกับเงินจ้งจื้อและคนอื่นๆ จะถูกเผาอยู่ในทะเลเพลิงทั้งหมด หากเป็นเช่นนั้นก็จะไม่มีทางเชื่อมโยงมาถึงเขา ใครจะรู้ว่าสวรรค์ไม่ฟังความปรารถนาของเขา เพราะเมื่อเพลิงมาถึงที่นี้ ก็เห็นเจิงอ๋ถูกคนแบกออกมาจากกองเพลิงใหญ่เสียแล้ว

สถานการณ์เช่นนี้ เห็นได้ชัดว่าเจิงอ๋ทำงานล้มเหลวและถูกจับได้ แม้จะบอกว่าเจิงอ๋เป็นองครักษ์ลับ ปฏิบัติหน้าที่ลับเช่นการลอบฆ่าและสอดแนมต่อให้ถูกจับได้ก็ไม่มียุทธศาสตร์กล่าวหาเขาได้ แต่หากเจิงอ๋แวงักัดเขา ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องกระหนาบเขาอยู่บ้าง อวี๋อ่องตื่นตระหนกเล็กน้อยอย่างอดไม่ได้

เขากำหมัด เรงปีเท้าก้าวขึ้นหน้า ชี้เจิงอ๋ปล้นกล่าว “คนผู้นี้แต่งตัวเช่นนี้ ไซ้ผู้ที่ทำการชั่วร้ายวางเพลิงหรือไม่ พาตัวกลับไปเดี๋ยวนี้ ลงโทษขึ้นเด็ดขาด!”

อวี๋อ่องตะโกนเสรีจ เจิงอ๋ก็จ้องมองมาทางเขา อวี๋อ่องรีบส่งสายตาให้เจิงอ๋ ทว่าเจิงอ๋กลับหันตามองอวี๋อ่องเพียงเล็กน้อย จากนั้นจึงสายตาไป อวี๋อ่องรู้สึกเพียงสายตาเมื่อครู่ของเจิงอ๋ซับซ้อนยิ่งนัก เขารู้ยู่ว่าน่าจะมีเหตุไม่คาดคิด สายตาที่จ้องมองเจิงอ๋ปล้นเผยจิตสังหารออกมา

ยามนี้เอง เหยาจิ้นเสื่อไฟไปจับเหยาเหวินซิงไว้ งามไถ่ไม่หยุดว่าเขา

ได้รับบาดเจ็บหรือไม่ เห็นเหยาเจินซึ่งถูกไฟลวกที่แขนกับหัวไหล่เล็กน้อย ไม่ได้เป็นอะไรมาก เหยาเจินเสื่อจิ่งวางใจ

หวันเหียนจงเจอไต่ยินเสียงตะโกนของอวี๋อ่อง เขากลับกล่าวเสียงเรียบ “วันนี้น้องภรรยา กับญาติผู้พี่ ได้รับบาดเจ็บพร้อมกัน ล้วนเป็นเพราะคนผู้นี้ คนผู้นี้มีความเกี่ยวพันใหญ่ยิ่ง ให้ข้าคุมตัวไว้จะดีกว่า”

หวันเหียนจงเจอพูดจบก็มีองครักษ์ของจวนอู้อ่องซึ่งจับตัวเจิงอี่ไปก่อนหนึ่งก้าว

เห็นสถานการณ์เช่นนี้ อวี๋อ่องก็ร้อนใจ กล่าวเสียงทุ้มต่ำ “เสด็จพ่อส่งข้ามาที่นี่เพราะมีพระราชประสงค์ให้ข้าตรวจสอบเรื่องนี้ น้องชายหกส่งตัวผู้กระทำผิดมาให้ข้าพากลับไป น่าจะเหมาะสมมากกว่ากระมัง”

“เอ ในเมื่อเสด็จพ่อส่งอวี๋อ่องมาตรวจสอบเรื่องไฟไหม้ เช่นนั้นอวี๋อ่องมีรับสั่งหรือพระราชโองการของเสด็จพ่อหรือไม่”

ขณะที่หวันเหียนจงเจอกับอวี๋อ่องกำลังทะเลาะชิงตัวคน จู่ๆ ก็มีเสียงสตรีที่เยือกเย็นประหนึ่งมุกกระทบหยกเสียงหนึ่งแทรกเข้ามา อวี๋อ่องทอดมองไป เห็นเหยาเจินเสื่อก้าวเข้ามาช้าๆ ดวงตาคูโสมของนางจ้องเขาราวกับทะเลสาบใสสะอาดที่ปกคลุมด้วยหิมะ แสงไฟวูบไหวส่องดวงหน้าที่ตั้งงามของนางขับให้ดูเย้ายวนชวนลุ่มหลง

เหตุการณ์ปรากฏไฟไหม้เกิดขึ้นกะทันหัน ฮ่องเต้เพียงสั่งให้อวี๋อ่องนำคนมาดับไฟ ด้วยสถานการณ์ไม่แน่ชัด ฮ่องเต้จึงสั่งให้เขาตรวจสอบเรื่องไฟไหม้ได้อย่างไร อวี๋อ่องถูกเหยาเจินเสื่อไล่ถาม จึงกล่าวเสียงต่ำ “ไม่มีรับสั่งหรือพระราชโองการ”

ไต่ยินดังนั้น เหยาเจินเสื่อกลับยกยิ้ม คำนั้นอย่างนุ่มนวลแล้วกล่าว “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ให้ท่านอ่องของพวกเราพาคนผู้นี้กลับไปดีกว่า จะได้ไม่เกิดเรื่องอย่างว่า เขาอุตสำหรับหนีจากทะเลเพลิงได้แล้ว แต่ระหว่างทางกลับบังเอิญเจออุบัติเหตุใดๆ เสียชีวิตลงอย่างไม่คาดฝันเสียก่อน หากเป็นเช่นนั้นต่อให้อวี๋อ่องมีร้อยปากก็ยากแก้ตัวมิใช่หรือไม่เจ้าคะ”

คำพูดนี้ของเหยาเจินเสื่อกำลังบอกว่าเรื่องนี้เป็นแผนการของอวี๋อ่อง และที่เขามาแย่งตัวเจิงอี่ไต่ยินนี้ก็เพียงเพื่อต้องการฆ่าคนบิดปาก

อวี๋อ่องไต่ยินแล้ว สีหน้าปลันเคร่งขรึม เขามองเหยาเจินเสื่อแล้วเอ่ย

“ใส่ร้ายซินอ่อง¹ ถือเป็นโทษหนัก ต้องประหารสามชั่วโคตร ต่อให้เจ้าเป็นชายาอู้อิ่งอ่องก็ไม่มีข้อยกเว้น น้องชายหก ดูแลสตรีของเจ้าให้ดิเถิด”

เห็นอวี้อ่องเอ่ยเช่นนี้ เหยาจิ้นเสื่ออดหัวเราะไม่ได้ กล่าวต่อด้วยเสียงหวานฉ่ำ “ข้าเพียงเตือนท่านอ่องให้เล็งการตกเป็นที่ต้องสงสัย จะได้ไม่สร้างปัญหาให้ตัวท่านเอง ไยท่านอ่องต้องโมโหด้วยเล่า”

หวันเหยียนจงเจ้าจ้องมองอวี้อ่องด้วยสายตาเย็นชาแล้วกล่าว “ไม่ชอบกวนพี่ชายสามขอรับ พี่ชายสามเป็นห่วงตนเองให้มากเถิด อย่าให้แผนการที่ไม่สำเร็จ พานล้มเหลวจนแพ้ทั้งกระดานจะดีกว่า”

หวันเหยียนจงเจ้าพูดจบก็พาเหยาจิ้นเสื่อหันหลังกลับ

หวันเหยียนจงเจ้าประคองเหยาจิ้นเสื่อขึ้นหลังม้า เขาหันกลับมามองเงือ้อั้ที่ถูกองครักษ์จับตัวไว้อีกครั่งอย่างอดไม่ได้

อันที่จริงคำพูดที่เหยาจิ้นเสื่อพูดกับอวี้อ่องเมื่อครู่ ล้วนพูดให้เงือ้อั้ฟังทั้งสิ้น องครักษ์ลับต่างเป็นหนึ่งในร้อยพันผู้ถูกเลือก ระดับความจงรักภักดีไม่อาจเทียบกันคนทั่วไป ว่ากันตามเหตุผล เงือ้อั้ทำภารกิจสังหารเหยาเหวินซิงล้มเหลว สมควรฆ่าตัวตายจึงจะถูก แต่เขายังมีชีวิตอยู่ ชัดเจนว่าเขาคิดทรยศอวี้อ่องแล้ว เวลานี้เขาหนีเอาตัวรอดจากทะเลเพลิง อวี้อ่องปล้นตามมาเอาชีวิตเขาอีกครั่ง เกรงว่าไม่ว่าเป็นผู้ใดก็ต้องหวาดกลัวกระมัง

กว่าเหยาจิ้นเสื่อและคนอื่น ๆ จะกลับถึงตำหนักนอกเมืองในเขตอุทยาน ต้องห้ามก็ล่วงเลยเข้ายามสาม ส่องเต้หลับไปนานแล้ว จึงทำได้เพียงกราบพูลเรื่องทั้งหมดในวันรุ่งขึ้น

เหยาจิ้นเสื่อเห็นหมอลงงทำแผลให้เหยาเหวินซิงอยู่ นางนั่งลงถามไถ่เรื่องในวันนี้อย่างละเอียด

ในตำหนักอีกแห่งหนึ่ง ชู่กั้วกงกำลังฟังพวกบ่าวรับใช้รายงานสี่หน้าเครื่องขริ่ม

“คุณชายรองถูกธนูยิง พวกบ่าวต่างคิดว่าคุณชายเหยาลอบวางอุบายนึกไม่ถึงว่าพวกบ่าวคุ้มกันคุณชายรองยังไม่ทันฝ่าทะเลเพลิงออกไป คุณชาย

¹ ตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ลำดับที่หนึ่ง ส่วนมากเป็นบุตร พี่ชาย หรือน้องชายของฮ่องเต้

เหยา กลับพาคนย้อนกลับมาตามหาคุณชายรอง ยามนั้นพวกบ่าวไม่ได้เตรียมตัวเลยแม้แต่น้อย ถูกไฟลวกจนบาดเจ็บไปหลายคน หากไม่ได้ผ้าคลุมขนสัตว์ชุบน้ำที่คุณชายเหยานำมาปกป้องร่างกาย เกรงว่าพวกบ่าวคงหมดหนทางคุ้มกันคุณชายรองจนกองทัพช่วยเหลือมาถึงได้ชอรับ

“ภายหลังกองเพลิงไหม้สูงขึ้นเรื่อยๆ คุณชายเหยาพาพวกบ่าวไปหลบอยู่ที่ใต้หน้าผาแห่งหนึ่งที่อยู่ในทิศทวนลม และตัดต้นไม้ใกล้ๆ ป้องกันไม่ให้ไฟไหม้ พวกบ่าวจึงรักษาชีวิตไว้ได้ แล้วสวรรค์ก็มีตา ในป่าที่บิณฑังไปด้วยควันทนาคาดไม่ถึงว่าผู้ลอบสังหารผู้นั้นจะติดอยู่ในป่าด้วยเช่นกัน ขณะที่เขาหนีหัวซุกหัวซุนก็บังเอิญพบพวกบ่าวเข้า พวกบ่าวกับคนของคุณชายเหยา ร่วมแรงกันจับเขา และพบลูกธนูหลายดอกที่มีสัญลักษณ์เป็นอักษรของคุณชายรองและคุณชายเหยาในซองธนูของเขาชอรับ”

ชู่กั้วกงได้ยินดั่งนั้นยอมเข้าใจทุกอย่าง เขากล่าวกับจงหย่งโหวที่เดินเข้ามาอย่างอดไม่ได้ “เจ้าเด็กโง่ที่เจ้าเลี้ยง ลูกสาวโง่ยังไม่เท่าไร ไม่นึกว่าแม้แต่ลูกชายก็โง่จนเทียบไม่ได้แม้กระทั่งเด็กหนุ่มที่อายุน้อยกว่าเขาสิบสามปี เขาอยู่ไปก็เสียหน้าจนกั้วกงเปล่าๆ ไม่สู้ตายไปเสีย!” เห็นได้ชัดว่าเขาโมโหแล้วจริงๆ

“ได้ยินดั่งนั้น สุธยินจงหย่งโหวที่เฝ้าอยู่หน้าเตียงจินจงจ้อรำให้จันดวงตา ทั้งคู่แดงก้ำพลันหน้าแดงจัด แต่ไม่กล้าเอ่ยวาจา

ก่อนหน้านั้น จงหย่งโหวคับแค้นใจเพราะเหยาเหวินซิงสอดมือมายุ่งเรื่องที่เขาฉ้อราษฎร์บังหลวง ตอนนี้ได้ยินว่าเหยาเหวินซิงพยายามช่วยชีวิตบุตรชาย ทั้งยังคิดได้ว่าเรื่องฉ้อราษฎร์บังหลวงมีอาจโทษเหยาเหวินซิงได้ และจวนกั้วกงกับจวนอู่อิงอ่องทะเลาะกันก็มีแต่จะเจ็บทั้งสองฝ่าย เขาเผยสีหน้าลำบากใจจากนั้นจึงกล่าวอย่างระมัดระวัง “เป็นลูกที่อบรมไม่ดีเอง ท่านพ่อโปรดระงับโทษซะ ตอนนี้อย่างแล้ว จักต้องสั่งสอนลูกหลานเต็มที่แน่นอนชอรับ”

วันนั้นหวนเหยียนจงเจ้อไปโหม่นนำชู่กั้วกงให้คุมตัวจงหย่งโหวเข้ามอบตัวเรื่องฉ้อราษฎร์บังหลวงถึงจวนกั้วกง ชู่กั้วกงมากประสพการณ์ เข้าใจหลักการ ก่อนก้าวต้องรู้จักถอย อยากรับรู้รับต้องเป็นผู้ให้ก่อน แต่กว่าจงหย่งโหวจะได้เป็นเสนาบดีกรมโยธา จึงไม่ต้องการให้เรื่องนี้ทำลายอนาคตของตน

ในเรื่องของจินอีตัว เขาแค้นหัวนเหียนจงเจ้อที่เข้าข้างเหยาจินเลื้อ ทำให้เขาและจวนกั้วงหมางเมินกัน และเนื่องจากรู้ว่าพวกชาวบ้านที่ทูลฟ้องฮ่องเต้เป็นคนที่ยาเหาเหวินชิงพาเข้าเมืองหลวงมา เขายังไม่ยอมเข้ามอบตัวไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมทำตามความต้องการของชูกั้วกง เขามีที่ท่าเช่นนี้ ชูกั้วกงก็ไม่สามารถลากเขาไปรับโทษได้ เรื่องนี้จึงถูกทิ้งไว้ชั่วคราว บัดนี้จงหย่งโหวพูดเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่าเขาคิดได้แล้ว

ชูกั้วกงได้ยืนดั่งนั้น สีหน้าก็ดีขึ้นเล็กน้อยแล้วกล่าว “เรื่องในวันนี้ซับซ้อนนัก เจ้าตามพ่อไปเข้าเฝ้าฮ่องเฮาเถิด”

จงหย่งโหวค้อมกายคารวะหนึ่งครั้ง และเดินตามชูกั้วกงไปยังตำหนักว่านอันที่จินสองเฮาประทับชั่วคราว

ยามชูกั้วกงกับจงหย่งโหวมาถึงตำหนักว่านอัน จินสองเฮาเพิ่งสั่งชายารัชทายาทที่ดูแลรัชทายาทอยู่กลับไปพักผ่อน ในตำหนักยังจุดโคมสว่างไสว นางกำนัลต้อนรับคนทั้งสองเข้ามาในตำหนัก จินสองเฮาสอบถามอาการบาดเจ็บของจินจิ้งจื่อ ชูกั้วกงจึงกล่าว “เด็กไม่รักดีคนนั้นเป็นนารัจจนสองเฮามีได้พักผ่อนกระหม่อมลำบากใจนัก”

จินสองเฮาเห็นชูกั้วกงสีหน้าไม่ดี นางจึงเกลี้ยกล่อม “ท่านพ่อพูดเกินไปแล้ว เดิมเรื่องวันนี้ก็ต้องเชิญท่านพ่อกับพี่ชายมาปรึกษาเล็กน้อยอยู่แล้ว”

ทว่าในตอนนี้อเอง นางกำนัลก็เข้ามารายงาน “อู้อิ่งอ่องกับพระชายามาขอเข้าเฝ้าพะคะ”

จินสองเฮาจึงสั่งนางกำนัลให้ต้อนรับคนทั้งสองเข้ามา

หลังเหยาจินเลื้อถวายบังคมสองเฮาแล้วก็ยิ้มกล่าว “น้องชายปลอดภัยดีพะคะ เพียงกลัวว่าสองเฮาจะเป็นห่วง จึงตั้งใจมากกราบทูล”

จินสองเฮาเรียกเหยาจินเลื้อมาข้างๆ นางจับมือของเหยาจินเลื้อ เห็นเหยาจินเลื้อสีหน้าขาวซีดจึงเอ่ย “วันนี้ต้องตระหนกตกใจถึงสองครั้ง ลำบากเจ้าแล้ว พวกเจ้ามาพอดี ข้ากำลังปรึกษาเรื่องวันนี้กับท่านกั้วกงและจงหย่งโหวอยู่ เวยเวยคิดเห็นเช่นไรบ้างเล่า”

เหยาจินเลื้อเห็นจินสองเฮาจ้องมองตนนิ่งจึงเอ่ย “ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง

เสียใจจนท่านหญิงเมื่อเช้า หรือว่าเรื่องเหยาเหวินซิงกับคุณชายรองจินติดอยู่ ในกองเพลิง ดูล้ายกับเป็นฝีมือของเสียนเพยกับอวี๋อ๋อง เพียงแต่ หากเป็น อวี๋อ๋องจริง ๆ เงินเวยกับหลิวซือซือกลับไม่ควรมาเสี่ยงอันตรายพร้อมกัน อย่างไม่เสีย แม้เสียจะถูกฝึกมา แต่หลังมันถูกโจมตีแล้ว ก็เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าจะเสียการควบคุม

“หลายปีมานี้อวี๋อ๋องรับหน้าที่ในกรมขุนนาง ถือโอกาสตอนรัชทายาท สุขภาพไม่ดีไม่ได้เข้าร่วมประชุมราชการ และท่านอ๋องก็อยู่ไกลถึงต้าจิ้น ดิงขุนนางมาเป็นพรรคพวก สมคบคิดหาผลประโยชน์เข้าตัว อีกทั้งเสียนเพย ก็มาจากตระกูลใหญ่ หลายปีมานี้ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้อย่าง ต่อเนื่อง มัดใจขุนนางได้ไม่น้อยเลยจริงๆ

“แต่ขุนนางเหล่านี้ส่วนใหญ่ล้วนเป็นขุนนางฝ่ายบุน มีเพียงด้ามพู่กัน ยากจะประสบความสำเร็จ มีอาจตั้งตนเป็นศัตรูกับแม่ทัพได้ง่ายๆ ส่วน เวยหย่งโหวกกับเฟิงอันโหวตต่างก็กุมอำนาจทางการทหาร ไม่ง่ายเลยกว่า เสียนเพยจะให้การแต่งงานที่เกี่ยวข้องสองตระกูลนี้ให้เป็นการกำลังสนับสนุน อวี๋อ๋องได้

“หากเงินเวยกับหลิวซือซือถูกเลือกทำร้าย สิ่งที่เขาทำมาจะไม่ เสียเปล่าไปหรอกหรือ เสียนเพยจะไม่กลัวเซียวหรือว่า หลังตระกูลเงิน และตระกูลหลิวรู้เรื่องนี้แล้ว ตระกูลที่ตองกันจะกลายเป็นตระกูลคู่แข่ง แน่หนอน ยังอาจเป็นไปได้ว่าอวี๋อ๋องตั้งใจทำเช่นนี้เพื่อจะได้หลุดออกจากการ เป็นผู้ต้องสงสัย แต่ข้าคิดว่าความเป็นไปได้นี้น้อยยิ่งนัก ยิ่งกว่านั้น ทหาร รักษาพระองค์ดูแลความปลอดภัยในอุทยานต้องห้าม เกรงว่ามีมือของอวี๋อ๋อง จะยื่นเข้าไปไม่ถึงทหารรักษาพระองค์”

เหยาจิ้นเสื่อพูดจบ ชูแก้ววงก็พยักหน้า “ที่กล่าวมานั้นมีเหตุผล ตอนได้ยินเรื่องเสียใจจนท่านหญิงหัวหยาง กระหม่อมอยู่ข้างกายอวี๋อ๋อง กระหม่อมเห็นสีหน้าท่าทางเขาตื่นตกใจยิ่งนัก ไม่เหมือนคนเสแสร้ง เพียงแต่ เรื่องคุณชายเหยาและจงเกอร์เมื่อช่วงบ่าย เป็นฝีมือของอวี๋อ๋องแน่นอน

“เมื่อครู่จงเกอร์ฟื้นขึ้นมา กระหม่อมถามเขาแล้ว เขาบอกว่าวันนี้ที่ ไปหาเรื่องคุณชายเหยา ล้วนเพราะถูกคุณชายสามจากตระกูลเจิงเอนโหวยุง น้องสาวร่วมอุทรของเสียนเพยคือฮุยหนิงรองของจวนเจิงเอนโหว”

จงหยงโหวกล่าวสมทบ “จักต้องเป็นอวี๋อ่องที่อยู่จงเงอริให้ลงมือแน่ เขาสั่งให้คนลอบสังหารคุณชายเหยา แล้วค่อยใส่ร้ายจงเงอริ คาดไม่ถึงว่า คุณชายเหยาจะมีไหวพริบเฉียบแหลม มือสังหารผู้นั้นจึงต้องการฆ่าจงเงอริ ใส่ร้ายคุณชายเหยา

“แต่ใครจะรู้ว่าพอเขาทำภารกิจที่อวี๋อ่องมอบหมายให้สำเร็จ อวี๋อ่อง กลับไม่แยะเสเขา พยายามวางเพลิงหมายสังหารปิดปากเขา และจะได้ตัด เส้นทางหนีของจงเงอริ นำเสียดายที่อวี๋อ่องคาดการณ์พลาดไปหนึ่งก้าว เขา ไม่คิดว่าคุณชายเหยาจะหันกลับมาช่วยจงเงอริในป่า”

ขณะที่จงหยงโหวพูดก็ลุกขึ้นค้ำบเหยาจีนเส้อครั้งหนึ่ง “ก่อนหน้านี้ ข้าน้อยเคยติติงพระชายากับคุณชายเหยาด้วยความใจแคบ ทว่าคุณชายเหยา ชำระความแค้นด้วยคุณธรรม ข้าน้อยละอายใจมากจริง ๆ ขอพระชายาอย่าได้ ถือโทษเลย”

เหยาจีนเส้อรีบลุกขึ้นหลบ ก่อนกล่าว “จวนกั่วงกับจวนอู้อิ่งอ่อง หนึ่งรุ่งลั่วนโรจน์ ร่วมทุกข์ร่วมสุข ก่อนหน้านี้เกิดความเข้าใจผิดเล็กน้อย ยากเลี้ยงไม่ไห้คนเจตนาร้ายฉวยโอกาส ท่านโหวมิต้องโทษตัวเอง การช่วย คุณชายรองเงินเป็นสิ่งที่เหวินซิงสมควรทำ เพียงแต่ข้ามีข้อสงสัยเล็กน้อย ในสิ่งที่ท่านโหวกล่าวเมื่อครู่”

เห็นทุกคนมองมา เหยาจีนเส้อยิ้มบาง ๆ แล้วกล่าว “หากอวี๋อ่องสั่ง คนวางเพลิงเผาป่า ดูคล้ายจะเป็นไปไม่ได้เล็กน้อย ประการแรก อวี๋อ่องไม่มี เหตุผลต้องทำร้ายคุณชายรองเงินจนไม่เหลือทางหนีที่ไล่ อยากรึเสียดคุณชายรอง เงินหนีเอาตัวรอดกลับมาได้ต่างหาก จึงจะสามารถประณามเหยาเหวินซิงได้ ใ้ทำให้จวนอู้อิ่งอ่องกับจวนซู่กั่วงผูกพยาบาท ประการสอง หากอวี๋อ่อง อยากรฆ่ามือสังหารผู้นั้น มีวิธีเป็นพันเป็นหมื่น ไยเขาไม่รอให้มือสังหารกลับ มารายงานแล้วค่อยฆ่ามือสังหารเจียบ ๆ แต่วางเพลิงเผาป่าสร้างปัญหาเพิ่ม จนเรื่องราวบานปลายใหญ่โต และลุกลามไปถึงขั้นที่ตนกลายเป็นฝ่าย เสียดเปรียบเล่า”

จงหยงโหวได้ยินแล้วก็ตกใจ “พระชายาไตร่ตรองละเอียดกว่าจริง ๆ เมื่อก่อนเช่นนี้ก็เห็นได้ชัดว่ามีคนต้องการทำให้รัชทายาทกับอวี๋อ่องทะเลาะกัน เขาเป็นชาวประมงร้อรับผลประโยชน์ดี ๆ นี่เอง!”

ส่วนผู้ที่มีความสามารถมากเพียงนี้ ไม่ต้องคิดก็รู้ว่าใคร

เห็นสีหน้าคนทั้งหมดเคร่งขรึม เหยาจิ้นเส้าก็กล่าวต่อ “มือสังหารที่ลอบยิงเหยาเหวินซิงกับคุณชายรองจินผู้นั้นต้องเป็นคนของอวี่อ่องแน่นอน มิเช่นนั้นอวี่อ่องคงไม่รีบตามไปชิงตัวในสถานที่เกิดเพลิงไหม้ แต่ผู้ที่วางเพลิงต้องเป็นฝีมือของมือที่สาม ไฟไหม้ครั้งนี้ลูกใหม่ด้วยความบังเอิญเช่นนี้ เห็นได้ชัดว่าคนผู้นั้นรู้แผนการของอวี่อ่องอยู่ก่อนแล้ว นั่นหมายความว่า มีสายแฝงตัวอยู่ข้างกายเสียนเพยหรืออวี่อ่อง บางทีคนผู้นั้นอาจช่วยผู้ให้รัชทายาทกับอวี่อ่องบาดหมางกันผ่านคนผู้นี้เป็นระยะ”

แม้เหยาจิ้นเส้าไม่ได้พูดว่าผู้ที่ได้ผลประโยชน์คือใคร แต่ทุกคนรู้ดีแก่ใจ หากฮ่องเต้ทำเช่นนั้นจริง ๆ เห็นได้ชัดว่าจวนซู่กั่วงเป็นหนามยอกอกของเขา ในเวลานี้ซู่กั่วงกับจงหย่งโหวารู้สึกดีใจและรู้สึกว่าตนโชคดียิ่งที่ตอนนั้นไม่ตั้งต้นให้จินอี่ตัวเป็นชายอู้อ่องอ่องโดยไม่ฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

เหยาจิ้นเส้าพูดจบ สีหน้าของจินสองเฮาก็ซีดเผือด

เหยาจิ้นเส้าอดหลุบตาไม่ได้ สายตามีความเสียใจเจือสงสารแวบผ่าน หากเป็นอย่างที่เหยาจิ้นเส้าคาดการณ์จริง ๆ เช่นนั้นหลายปีมานี้ที่ฮ่องเต้สนับสนุนตระกูลหม่า จวนหย่งอี่โหวซึ่งเป็นตระกูลฝั่งเดิมของเสียนเพยโปรดปรานเสียนเพย รักและเอ็นดูอวี่อ่องกับองค์ชายเก้า ทั้งหมดล้วนทำเพื่อที่ในอนาคตพวกเขาจะได้คานอำนาจของรัชทายาทและซู่กั่วง

บัดนี้ให้หล้ารวมเป็นหนึ่งใน ฮ่องเต้จึงลงมือวางกลอุบาย ไม่ต้องการความมั่นคงภายใต้ร่มตูลเช่นนี้อีกต่อไป เขาอยากชดเชยความโศกเศร้าจวนซู่กั่วงอย่างมีอัจฉริย ไม่คิดยอมมือแม่กระทั่งกับรัชทายาทและหวันเหยียนจงเจ้อ

หากซู่กั่วงใช้อำนาจบาตรใหญ่ ไม่เห็นฮ่องเต้อยู่ในสายตา และจินสองเฮาก็ปล่อยให้คนในครอบครัวรวบรวมอำนาจเป็นใหญ่เพียงผู้เดียว ต่อต้านฮ่องเต้ก็แล้วไป แต่ซู่กั่วงเข้าตามตรอกออกตามประตู ไม่มีความคิดทรยศฮ่องเต้ จินสองเฮาก็มีคุณธรรม ใจกว้าง รู้ผิดชอบชั่วดี ซ้ำยังโน้มหน้าให้ซู่กั่วงอ่อนข้อยอมถอยครั้งแล้วครั้งเล่า

จินสองเฮามีทายาทชายหญิงให้ฮ่องเต้สามคน ร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกันกับฮ่องเต้มาครึ่งชีวิต นางดูแลหกตำหนัก เป็นมารดาของแผ่นดิน แม้ไม่มีคุณูปการโดดเด่น แต่ความพยายามเป็นที่ประจักษ์ ทว่าบัดนี้ฮ่องเต้ประสบ

ความสำเร็จยิ่งใหญ่มีชื่อเสียงเลื่องลือ สิ่งแรกที่ทำคือหันกลับมาจ่อคมมีดไปยัง
 หัวหัวใจของนาง เรื่องเช่นนี้ เกรงว่าไม่ว่าเป็นสตรีคนใดล้วนต้องปวดใจ และ
 เสียความรู้สึกทั้งสิ้น

บางทีจินสองเฮาก็อาจคาดเดาผลลัพธ์เช่นนี้ได้มานานแล้ว มิเช่นนั้น นาง
 คงไม่ส่งห้วนเหียนจงเจ้าไปตำจิ้นตั้งแต่แรก หากห้วนเหียนจงเจ้าอยู่ที่
 เป่ย์เยียน เขาคงมีอาจสร้างคุณูปการทางการทหารโดดเด่นเช่นนี้ได้ตั้งแต่
 อายุยังน้อย หากห้วนเหียนจงเจ้าไม่มีชื่อเสียงบารมีอย่างวันนี้ เกรงว่า
 สถานการณ์ของเขาจะยิ่งแย่

วางแผนคิดร้ายคนเคียดหมอนหลายสิบปี ระแวงระวังคนเคียดหมอน
 มาหลายสิบปี ไม่มีการหยิบยื่นความช่วยเหลือ ทั้งไม่ทำตัวเป็นบิดาเมตตา
 ไร่บุตรรู้คุณ ไม่มีที่น่องปรองดอง อยู่บนกระดานหมาก ทำได้เพียงเหยียบย่ำ
 ศพของผู้อื่นและป็นขึ้นมารื้อย่อยๆ กระทั่งมีเพียงตนที่ยิ่งใหญ่เพียงผู้เดียว
 แม้ระหว่างทางนี้อาจต้องสูญเสียทุกอย่าง สิ่งที่เหยียบย่ำจะเป็นร่างกาย
 ไช้กระดูกของผู้เป็นญาติสนิทที่สุดก็ไม่นึกเสียดาย นี่คือวังหลวง ยามยืนอยู่
 บนจุดสูงสุดของอำนาจ จิตใจของคนเราสามารถบิดเบี้ยวได้ถึงเพียงนี้เชียวหรือ
 นั่งครองใต้หล้า จารึกชื่อในประวัติศาสตร์ ผู้คนเคารพหมิ่นชาติภาพ
 สิ่งล่อลวงเหล่านี้หอมหวานยิ่งนัก น้อยคนจะต้านทานไหว ยามเพียบพร้อม
 ด้วยสี่สมุทรรอยเหนือทุกสรรพสิ่ง ก็จะไม่มียิ่งใดมีค่าและสำคัญพอ ไม่มีสิ่งใด
 ที่ละทิ้งไม่ได้ ทั้งหมดล้วนกลายเป็นแต้มต่อเพื่อรักษาอำนาจอันสูงศักดิ์

เหยาจิ้นลื้อหลับตาลง จู่ๆ ก็หนาวสั่นขึ้นมา

ทว่าจินสองเฮากลับมีท่าทางเหมือนยามปกติแล้ว นางกล่าว “ในเมื่อ
 เสียนเพยกกับอวี่อ่องสงสัยว่าทั้งหมดนี้เป็นแผนการของพวกเขา ก็อย่าทำให้
 พวกเขาผิดหวัง ฮ่องเต้ทรงสนับสนุนอวี่อ่องมาหลายปี เกรงว่าบัดนี้ยังตัดใจ
 ทั้งหมดนี้ไม่ได้ ครั้งนี้ไม่สู้พวกเราผลึกเรือตามน้ำ ชูตราภอนโค่น
 เสียนเพยกก่อนแล้วค่อยว่ากัน ไม่มีเสียนเพยกแล้ว อวี่อ่องก็จะมีแนวโน้มตกต่ำ
 กว่าเดิม ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่แล่นเรือตามลมเหล่านั้นจะซังน้ำหนัก ทำให้อวี่อ่อง
 ยากจะก่อคลื่นใหญ่อันใดได้อีก”

จินสองเฮาพูดจบก็มองห้วนเหียนจงเจ้า

ห้วนเหียนจงเจ้าสบตากับจินสองเฮา สายตาของเขาซับซ้อน ครู่ใหญ่

จึงกล่าว “ลูกรู้แล้ว ลูกจะจัดการเรื่องนี้พะยะค่ะ”

ในหน้าเสียงของเขามีความเคร่งขรึมสงบนิ่งอย่างบอกไม่ถูก แต่กลับสะกดกลิ่นความรู้สึกที่ซบซ้อนเล็กน้อยเอาไว้

เหยาจิ้นสือได้ยินแล้ว เบื้องลึกในจิตใจก็อึดอัดเล็กน้อย

ทว่าจินฮองเฮาพยักหน้ากล่าว “สบายมากแล้ว เหน็ดเหนื่อยมาทั้งคืน ข้าเองก็เหนื่อยแล้ว กลับไปกันเถิด”

เหยาจิ้นสือเห็นสองเสามีสีหน้าเหนื่อยล้า นางถอนหายใจอยู่ในอก ถึงโอกาสกล่าวลากลับไปพร้อมห้วนเหียนจงเจ้อ

จงหย่งโหวกกล่าวลาพร้อมชูกั้วกง

ก่อนชูกั้วกงจะออกจากตำหนักใหญ่ กลับชะงักฝีเท้าแล้วเดินย้อนกลับไปในตำหนักอีกครั้ง

เห็นชูกั้วกงไปแล้วกลับมาอีก จินฮองเฮารู้ทันทีว่าเขามีอะไรจะพูด จึงโบกมือสั่งเหล่านางกำนัลที่เข้ามารับใช้ให้ถอยออกไป

ในตำหนักเงียบลง ชูกั้วกงมองจินฮองเฮาด้วยความสงสารปล้นกล่าว “พ่อละอายใจนัก หลายปีมานี้เพื่อจวนกั้วกง ทำให้สองเฮาล่าบากแล้ว”

จินฮองเฮาเห็นชูกั้วกงมีประกายน้ำตาเล็กน้อย เต็มไปด้วยความรัก ความเมตตา ความสงสาร ละอายใจและจนปัญญา แสงเทียนในตำหนักส่องรอยเหี่ยวบนใบหน้า ผมหงอกตรงจอนยุ่งเล็กน้อย เห็นเขาค้อมหลังน้อยๆ ดูคล้ายแก่ขึ้นหลายปีในช่วงพริบตา

หัวใจของจินฮองเฮากระตุกก่อนเอ่ย “ท่านพ่อไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้ ข้าเป็นบุตรของตระกูลจิน ตระกูลจินสูงส่ง ข้าจึงได้ดี ในปีที่ข้าให้กำเนิด อาเย่กับอาหล่าง แม้จะบอกว่าลูกแฝดคลอดยาก เสียงอันตรายอย่างยิ่ง แต่ร่างกายของข้า ข้ารู้ว่าไม่มีทางตกเลือดหรือแม้กระทั่งมีบุตรไม่ได้อีก ตอนนั้นข้าสงสัยว่าเขาสั่งให้หมอหลวงวางอุบายตอนข้าคลอด น่าเสียดายที่สืบหาหลักฐานไม่ได้

“ภายหลังเขาโปรดปรานเสียนแพย ให้นำนางมาถ่วงอำนาจกับข้า สนับสนุนตระกูลหมาแห่งจวนหย่งอี่โหว่กับตระกูลจั่วแห่งจวนอันหย่วนโหว่...หลายปีเพียงนี้ข้ายอมรับชะตาได้แล้ว ข้าไม่เป็นไร ท่านพ่อไม่ต้องเป็นกังวลแทนข้า”
ได้ยินจินฮองเฮาเอ่ยเช่นนี้ ชูกั้วกงกลับยิ่งรู้สึกละอาย เขาอดถอนหายใจ

ไม่ได้ “ตอนนั้นหากพ่อฟังคำโน้มน้าวของแม่เจ้า ให้เจ้าแต่งงานกับเยียนซู่ บางทีอาจไม่เป็นเช่นวันนี้ บางทีฮ่องเต้อาจทรงคิดถึงคุณูปการที่สกุลจินทำให้ แล้วปล่อยจวนกว้างไป เจ้าเองก็จะสมปรารถนา มีชีวิตที่มีความสุขและราบรื่น ตั้งแต่ที่เจ้าแต่งงาน เยียนซู่ก็ร่อนเร่อยู่ข้างนอกหลายสิบปี ไม่แต่งงานตลอดชีวิต เขาลืมไม่ลง...”

ตระกูลจินเป็นตระกูลของเฮาแห่งเป่ย์เยียน สองเฮาสองพระองค์ก่อน ล้วนแต่มาจากตระกูลจิน โอรสที่พวกนางให้กำเนิดก็เล่นกับบุตรสาวตระกูลจิน มาตั้งแต่เล็ก แม้จะไม่ได้รักกันฉันท์หญิงชาย แต่อย่างน้อยก็เป็นสหายที่เล่นและเติบโตมาด้วยกัน และมีความสัมพันธ์กันทางสายเลือด บุตรีตระกูลจิน แต่งเข้าวังหลวง แม้ฮ่องเต้จะกลัวตระกูลจินมีอำนาจยิ่งใหญ่ แต่เห็นแก่ความสัมพันธ์ทางสายโลหิต จึงได้เคารพให้เกียรติของเฮาฉันท์สามีภรรยา

เมื่อเจิงเอิน รัชทายาทที่ฉือเหรินหวงไท่เฮาให้กำเนิดและเลี้ยงดูจากไป ตั้งแต่ยังเยาว์ ตระกูลจินจำเป็นต้องสนับสนุนฮ่องเต้องค์ปัจจุบันขึ้นครองราชย์ ทว่าจินของเฮาและฮ่องเต้กลับไม่มีรากฐานความผูกพันกันแม้แต่คนเดียว

ซูหยินซู่ก็กังวลเห็นบุตรสาวมีคนในใจแล้ว ด้วยความสงสารจึงเคย โน้มน้าวซู่กั๋วกวง นางบอกว่าฮ่องเต้กับตระกูลจินไม่มีความสัมพันธ์ทางสายโลหิต ส่วนฉือเหรินหวงไท่เฮากลับมารดาผู้ให้กำเนิดฮ่องเต้ไร้ซึ่งความปรองดอง นางกลัวว่าตระกูลจินแต่งบุตรไปเป็นของเฮา ฮ่องเต้กลับจะคิดว่าตระกูลจินให้การสนับสนุนเขาเพียงเพราะต้องการจะใช้ประโยชน์เท่านั้น

ภายภาคหน้าหากเขาถูกตระกูลจินขัดขวางความก้าวหน้า มิใช่จะกลายเป็นเคียดแค้นบุตรตระกูลจินอยู่นอกไปหรือ ต่อให้ตระกูลจิน หลีกเลียงทุกทาง ฮ่องเต้ก็มีแต่จะคิดว่าเป็นสิ่งที่ตระกูลจินพึงกระทำอยู่แล้ว หลังจากผ่านไปหลายสิบปีเมื่อฮ่องเต้เติบโตมีอำนาจพร้อม สิ่งสมคุณูปการ สร้างชื่อเสียงเกรียงไกร ก็จะไม่ยอมให้ตระกูลจินอีก

ความหมายของซูหยินซู่กั๋วกวงคือ ในเมื่อตระกูลจินไม่มีเจตนาชิงบัลลังก์ ไม่สู้ละทิ้งตระกูลของเฮาที่ว่าเสียแต่แรก พอฮ่องเต้เห็นคุณงามความดีและการวางตัวของตระกูลจิน กลับจะต้องสำนึกบุญคุณ และปล่อยตระกูลจินไป ทั้งตระกูล

แต่น่าเสียดายที่ซู่กั๋วกวงในปีนั้นยังเยาว์วัย ในใจคิดถึงเพียงปณิธาน

ยิ่งใหญ่ ไหนเลยจะเข้าใจหลักการถอนตัวในช่วงรุ่งโรจน์ เขายังเคยตำหนิ สุธยีนชู้กั้วกงที่มีความคิดเห็นอย่างสตรี แม้จะรู้ว่าบุตรีมีคณในใจ เขาก็ยังไม่สนใจความรู้สึกของนาง ดึงดันส่งนางเข้าวังจนได้

ตอนนี้ชู้กั้วกงซาลงมาก ปณิธานอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นจางหายไปนานแล้ว เห็นบุตรีซึ่มเซาเหงทางฮอยเซ่นนี้ เขาอดนึกถึงเรื่องในตอนนั้นไม่ได้ หากในเวลานั้นเขาฟังวาจาของสุทธยีน จะเป็นเช่นไรกัน

ได้ยินชู้กั้วกงพูดเช่นนั้น จินฮองเฮาก็กลับหน้าเปลี่ยนสีเล็กน้อย นางกล่าวเสียงเด็ดขาด “ชู้กั้วกงตระหนกจนพูดจาเลอะเลือน รีบกลับไปพักผ่อนเสียดีกว่า!”

ชู้กั้วกงได้ยั้งดั่งนั้นพลันได้สติกลับมา เห็นบุตรีสีหน้าเคร่งเครียด สายตาเต็มไปด้วยความโกรธ เขาก็รู้ว่านางยังคงถือสาเรื่องในปีนั้น อีกทั้งยังคงคิดถึงคนผู้นั้นอยู่

นึกถึงช่วงเวลาทีบุตรีคุกเข่าร้องไห้อ่อนนวยนุแทบเท้าตนก่อนออกเรือน ชู้กั้วกงก็ไม่กล้าพูดอีก เขากล่าวเสียงสั่นเครือ “กระหม่อมเลอะเลือน กระหม่อม...กระหม่อมขอตัวลา...”

พอตนเอ่ยปากเช่นนั้น บิดาพลันตาแดงอีกอักไม่กล้าพูด สุดท้ายจินฮองเฮาก็ใจอ่อน กล่าวต่อ “ท่านพ่ออย่าได้คิดมากอีก เขามีนิสัยรักอิสระ ไม่สนใจเรื่องชื่อเสียงหรือฐานะทางสังคม หลายปีมานี้เขาร้อนร่อยู่อข้างนอกก็เพราะเป็นนิสัยของเขา อีกอย่าง บัดนี้ฮ่องเต้และขุนนางแตกต่างกัน จะเอ่ยถึงเรื่องในอดีตไปใย ท่านพ่อคิดถึงเหตุการณ์ในวันนี้ให้มากจะดีกว่า เวลานี้ข้าเป็นเนื่อบนเชียงผู้อื่น ท่านพ่อจงเร่งวางแผนการ ดูแลบุตรหลานในตระกูลให้ดี ช่วงเวลาคับขัน...ก็ตัดสินใจอย่างเด็ดขาด”

ขณะที่จินฮองเฮาพูด มือก็ลากเบาๆ ในอากาศสองครา เห็นได้ชัดว่าเป็นอักษร “แทนที่”

ชู้กั้วกงเห็นแล้ว ร่างก็สั่นเทา จากนั้นเขาจึงโค้งกายถวายบังคมและถอยออกไป

ครั้นนางร่างของชู้กั้วกงกลับไป จินฮองเฮาก็ไม่เรียกนางกำนัลเข้ามารับใช้เสียที นางมองเงาโคมที่ส่ายไหว ใจลอยครู่ใหญ่ เมื่อใส่ตะเกียงก้อนโตะระเบิดออก ถึงได้สติกลับมา นางเอื้อมมือขึ้นดึงปิ่นมุกหลากหลายชั้นที่เสียบ

อยู่บนศีรษะออก มวยผมสยายลงมา ด้านหลังศีรษะปรากฏปีกผมไม้สีดำ
ที่เกาะสลักเรียบง่ายหนึ่งอัน นางลูบปิ่นอันนั้น ยิ้มบาง ๆ อย่างไม่รู้ตัว ขณะ
ที่ยิ้ม ดวงตาทั้งคู่ของนางกลับมีน้ำตาไหลจนทุกสิ่งพร่าเลือน ท่าทางโง่
ประหนึ่งเด็กสาว

เหยาจิ้นเสือกกับห้วนเหยียนจงเจ้าเดินตามทางเข้าไปในตำหนักที่ใช้สำหรับ
พักผ่อน

เหยาจิ้นเสือกเห็นห้วนเหยียนจงเจ้ามีสีหน้าหนึ่งขมิม ไม่พูดแม้แต่คำเดียว
ก็ยิ้มพลางเข้าไปจับมือของเขา แกวงเบา ๆ เล็กน้อย

ห้วนเหยียนจงเจ้ามองเหยาจิ้นเสือก เห็นรอยยิ้มออกด้อบนใบหน้านาง
สายตาของเขาก็อบอุ่นขึ้นทันควัน

เหยาจิ้นเสือกกางแขนทั้งสองข้างออก ยิ้มพลางสูดอากาศก่อนอาทิตย์ขึ้น
ที่ยืนเล็กน้อยแต่สดชื่นอย่างยิ่งเข้าลึก ๆ หนึ่งครั้งแล้วเอ่ย “ตั้งแต่ข้าเรียน
ขี่ม้าก็มีโอกาสแสดงความสามารถน้อยนัก เดิมคิดว่ามาถึงอุทยานต้องห้าม
แล้วจะสามารถขี่ม้าในทุ่งกว้างได้อย่างอิสระตามอำเภอใจ ใครจะรู้ครึ่งวันแรก
หวาดผวา ครึ่งวันหลังหลับสนิท ไม่ได้ขี่ม้าเป็นเรื่องเป็นราวเลยสักรอบ ยามนี้
ฟ้าใกล้สว่างแล้ว หวากลับไม่่วงเลยสักนิด ไม่รู้ว่าท่านอ่องสนใจไปขี่ม้าเล่น
ในทุ่งหญ้า ชมพระอาทิตย์ขึ้นด้วยกันกับชายาหรือไม่”

ห้วนเหยียนจงเจ้ารู้ความคิดของเหยาจิ้นเสือก เขาฟังแล้วยิ้ม จากนั้น
จึงเดินไปยังสนามขี่ม้าพร้อมเหยาจิ้นเสือกที่จูงมือตนอยู่

...

เวลาผ่านไปชั่วเวลาจิบชาหนึ่งถ้วย เหยาจิ้นเสือกขี่ม้าสีแดงพูทราของนาง
ยิ้มมองห้วนเหยียนจงเจ้าที่อยู่บนม้าขาว

เหยาจิ้นเสือกกล่าว “พวกเรามาแข่งกันว่าใครจะไปถึงเนินเขาตรงนั้น
ก่อนดีหรือไม่”

เหยาจิ้นเสือกพูดจบก็ไม่รอให้ห้วนเหยียนจงเจ้าตั้งตัว นางชูแส้เสียน
สะโพกม้าอย่างแรง ม้าสีแดงพูทราร้องเสียงดัง ยกสองขาหน้าขึ้น

ห้วนเหยียนจงเจ้าไม่รู้เลยว่าเหยาจิ้นเสือกมีความสามารถในด้านการขี่ม้า
อยู่ด้วย ตลอดทางจากเมืองหมิงมาอุทยานต้องห้าม แม้นางจะไม่ได้นั่งรถม้า

แต่กลับขี่ม้าตามคนกลุ่มใหญ่ราวกับเดินเล่น ยามนี้เห็นนางมีท่าทางมุทะลุ เขาพลันตะโกนด้วยความตกใจ “ระวัง!”

หวั่นเหยียนจงเจ้อพูดยังไม่ทันจบ เหยาจิ้นเสื่อกลับขี่ม้าพุ่งออกไปประหนึ่งสายฟ้าแล้ว

หวั่นเหยียนจงเจ้อตกตะลึงเล็กน้อย แต่เห็นนางหันกลับมาจะพริบตาให้เขา

เหยาจิ้นเสื่อขึ้นเสียง “ต่อให้ช้าก่อนแล้วกัน!”

นางพูดพลางขี่ม้าวิ่งออกไปไกลด้วยท่าทางซ้ำของยิ่ง ช่วงขณะหวั่นเหยียนจงเจ้อรู้ว่าเมื่อครู่นางตั้งใจทำให้เขาตกใจกลัวจึงรู้สึกทำหน้าไม่ถูก

ชั่วพริบตา เหยาจิ้นเสื่อขี่ม้าไปไกลขึ้นเรื่อยๆ เกาของนางค่อยๆ หายไปในหมอกหนายามรุ่งสาง หวั่นเหยียนจงเจ้อไม่วางใจ รีบเอื้อมม้าตามไป

ไม่ว่าจะเป็นม้าที่ขี่อยู่หรือว่าท่ากษะการขี่ม้าของเหยาจิ้นเสื่อ ย่อมไม่อาจเทียบม้าหนุ่มที่หวั่นเหยียนจงเจ้อขี่และท่ากษะการขี่ม้าอันยอดเยี่ยมของเขาได้ เพียงชั่วครู่ เขาก็ไล่ตามนางทันแล้ว ทว่าเขาไม่ได้ร้อนใจวิ่งนำนาง เพียงตามหลังอยู่ครึ่งหัวม้า คล้ายปกป้อง คล้ายควมม้าไล่ตามอยู่ข้างกายนาง ม้าหันหน้าเข้าหาแสงแรกแห่งอรุณรุ่ง ฝุ่นดินคละคลุ้ง สบายอารมณ์ยิ่งนัก

ยามขอบฟ้าสาดแสงทองเจิดจรัส ส่องหยาดน้ำค้างบนยอดหญ้าเปล่งประกายสีรุ้งราวผลึกใส เหยาจิ้นเสื่อตั้งบังเหียนม้าหันหัวกลับ นางลูบขนแพงค่อม้าที่ขี่อยู่ด้วยสีหน้าเปี่ยมรักและทะนุถนอม ใบหน้ายิ้มยิ้มมองดวงอาทิตย์ที่ค่อยๆ ลอยสูงขึ้นทางฝั่งตะวันออก สายลมพัดโชย เหนือบางๆ บนร่างนางทำให้รู้สึกเย็นเล็กน้อย รุชมชนตามร่างกายเปิดกว้างรับความเย็นสดชื่น เมื่อเห็บบนตัวเริ่มแห้งแล้วก็รู้สึกสบายตัวขึ้นมาก นางยิ้มพลางบิตขี้เกียจ หันหน้าไปมองหวั่นเหยียนจงเจ้อที่ขี่ม้ามาชมดวงอาทิตย์ขึ้นกับนาง นางยื่นมือไปหาเขาแล้วกล่าว “ช้าอยากข้ามไป”

หวั่นเหยียนจงเจ้อได้ยืนดังนั้นก็กุมมือของเหยาจิ้นเสื่ออย่างเป็นธรรมชาติ เขาโน้มตัวเล็กน้อย ออกแรงดึงนางให้ลออกจากหลังม้า ก่อนโอบเอวนางไว้ประหนึ่งซ้อนดวงจันทร์จากกันสมุทร เพียงชั่วพริบตา เหยาจิ้นเสื่อก็เข้ามาพิงแผ่นอกกว้างของเขาแล้ว เหยาจิ้นเสื่อถอนหายใจอย่างสบายอารมณ์กล่าว “พวกเรากลับกันเถิด ข้าเหนื่อยแล้ว”

เห็นเหยาจิ้นเสื่อซบอยู่ในอ้อมอกตน สงบนิ่งไม่ขยับประหนึ่งไร้กระดูก หัวนเหียนจงเจ้ออดหลุดหัวเราะไม่ได้ เขาหันหัวมำกลับ ทิ้งเชือกบังเหียน มาโอบรอบเอวบางของนางแทน ก่อนวางศีรษะลงบนหัวไหล่ของนาง ค่อยๆ หลับตาลง ปลอ่ยให้มำก้าวไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า

ครั้นได้ดมกลิ่นหอมสดชื่นจากเส้นผมของเหยาจิ้นเสื่อ โอบกอดร่างกาย อันอ่อนนุ่มของนางไว้ จิตใจหัวนเหียนจงเจ้อจึงสงบนิ่ง

ทว่าเหยาจิ้นเสื่อกลับกล่าวเสียงต่ำ “เสด็จแม่รักพี่ชายรอง ท่าน แล้วก็พี่อาเยว่ยิ่งนัก บัดนี้พี่สาวกับบอวินเลียงกลับมาแล้ว ท่านยังถือสาเรื่องในอดีตนั้นอยู่หรือไม่”

หัวนเหียนจงเจ้อไม่พูด

เหยาจิ้นเสื่อไม่รู้ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่จึงกล่าวต่อ “พวกท่านสามพี่น้อง ล้วนแต่เป็นแก้วตาดวงใจของเสด็จแม่ หากทั้งสามคนปลอดภัย เชื่อว่า ต่อให้เสด็จแม่จะสละชีวิตตนเองก็ไม่เสียดาย สถานการณ์ในเวลานั้นย่อม ต้องเลือกทางที่เสี่ยงน้อยกว่า

“หากไม่ให้พี่อาเยว่ล่อพวกทหารไป เกรงว่าท่านกับเสด็จแม่รวมถึงพี่อาเยว่ก็ยากจะรักษาชีวิตไว้ หากปกป้องได้เพียงผู้เดียว การปกป้องท่าน จะทำให้มีกำลังในการสนับสนุนรัชทายาทมากกว่า ยิ่งกว่านั้น เมื่อเทียบกัน ว่าระหว่างองค์หญิงกับองค์ชายถูกพวกทหารจับได้ องค์หญิงมีโอกาสจะรอดชีวิตสูงกว่า

“ท่านอาจจะรู้สึกว่าการที่เสด็จแม่ผลักพี่อาเยว่ออกไป ส่วนนางกลับซ่อนตัวเลียงการถูกไล่สังหาร การกระทำเช่นนี้ไม่สมกับผู้เป็นมารดา แต่หากนางออกไป ท่านกับรัชทายาทจะรอดชีวิตหรือ

“หากเสด็จแม่เป็นคนที่ไม่สนใจสิ่งใดนอกจากอำนาจและเกียรติยศจริง ๆ ในเวลานั้นนางคงไม่นิ่งมำชู้กั้วกงให้วางอำนาจและยอมอ่อนข้อ หากข้าเป็นเสด็จแม่แล้วตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น ก็คงทิ้งลูกสาว ปกป้องลูกชาย เช่นกัน ต่อให้จะถูกเข้าใจผิด ตลอดชีวิตยากจะสงบสุข ข้าก็จะทนมีชีวิตต่อเพื่อปกป้องลูกสองคนที่เหลือต่อไปเหมือนเช่นเสด็จแม่ หากลูกไปจากบ้านเกิดไปจากมารดาแล้วจะมีชีวิตที่ดีกว่า บินได้สูงกว่า ข้าเองก็จะยอมตัดใจผลักเขาออกไปเหมือนกับเสด็จแม่”

เหยาจิ้นเสื่อรู้ว่าหวันเหยียนจงเจ้าใจเหตุผลเหล่านี้ดี แต่พอเห็น เขากับจินฮองเฮานั่งลงพูดคุยกันอย่างสนิทสนมน้อยนัก นางจึงอดพูดขึ้นมา ไม่ได้ เมื่อคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงหลายวันมานี้ กระทั่งเรื่องที่จินฮองเฮา กลับพุ่งหญ้าไปเยี่ยมญาติในอดีต นางก็ตั้งข้อสงสัยว่าเป็นช่องเต้ที่เข้ามา บั่นป่วนเรื่องราวด้วยใช่หรือไม่

หากช่องเต้คลุ้มคลั่งจนถึงขั้นลงมือสังหารบุตรของตนอย่างโหดเหี้ยมได้ ลงคอจริง ๆ เช่นนั้นเขาก็น่ากลัวเกินไปแล้ว หวันเหยียนจงเจ้าให้ความสำคัญ กับความรู้สึกเป็นที่สุด ทั้งเขายังเคารพช่องเต้ เหยาจิ้นเสื่อเอ่ยถึงเรื่องในอดีต เอ่ยถึงความอดกลั้นและสิ่งที่จินฮองเฮาต้องทรมานไปในยามนั้น ก็เพราะอยาก เตือนหวันเหยียนจงเจ้า นางกลัวเขาจะใช้วาทกรรมเป็นหลัก แล้วเอาชนะความ โหดเหี้ยมเจ้าแผนการของช่องเต้ไม่ได้ จนกลายเป็นถูกช่องเต้คิดบัญชีแทน

ได้ยินคำพูดของเหยาจิ้นเสื่อ หวันเหยียนจงเจ้าก็ส่ายหน้าเบา ๆ พลังว่า “ข้าไม่ถือโทษเสด็จแม่ตั้งนานแล้ว ข้าเพียงโมโหที่นางแบกรับทุกเรื่อง ไว้เพียงผู้เดียว และเพราะยามเด็กข้าโง่เขลาไม่รู้เดียงสา ทำร้ายจิตใจนาง กระทั่งหลายปีมานี้แม่ลูกห่างเหิน ตอนนั้นก็กลับไม่รู้ว่าควรจะแสดงเจตนาแบ่งเบา ภาระนางอย่างไรก็เท่านั้นเอง

“ส่วนเสด็จพ่อ...นอกจากข้ากับพี่ชายรองแล้ว ยังมีโอรสอีกสิบหกคน แต่ข้ามีเพียงพี่ชายรองที่เป็นพี่ชายแท้ ๆ เพียงคนเดียว ลำดับความสำคัญ ใครสนิท ใครเหินห่าง ข้าย่อมรู้ดี หากเสด็จพ่อไม่สนใจความสัมพันธ์พ่อลูก สามภรรยา ต้องการตัดรากถอนโคนจนแก้ววงจริง ข้าก็ไม่อาจนั่งรอวันตาย แต่ไหนแต่ไรบนโลกนี้ล้วนเป็นบิดาเมตตา จึงจะมีบุตรรู้คุณได้”

เหยาจิ้นเสื่อได้ยื่นเขาพูดเช่นนั้น ก็ยกมือกุมฝ่ามือใหญ่ของเขาที่โอบเอว นางอยู่ นางลอบถอนหายใจนอก จากนั้นก็อิงแอบอ้อมอกเขา ไม่พูดมากอีก

เหยาจิ้นเสื่อไม่ได้นอนทั้งคืน ยิ่งขี้มาก็ยิ่งอ่อนเพลีย เพียงชั่วครู่ นาง ก็ค่อย ๆ ง่วงงี้และหลับไป

หวันเหยียนจงเจ้ารู้ว่าองค์กรต้องติดตามคุ่มกันเขากับเหยาจิ้นเสื่อ อยู่ห่าง ๆ แนนอน ส่วนม้าที่นั่นอยู่ก็รู้ทาง สามารถพาคนทั้งสองกลับตำหนัก นอกเมืองได้ เขาค่อย ๆ ผลิยกลับไปตามจ้งหะโยกคลอนบนหลังม้าโดย ไม่รู้ตัว

คืนนั้น ในตำหนักเสียนเพย

อวี๋อ่องเดินไปเดินมาอยู่ในตำหนักด้วยความร้อนใจ เขากล่าว “ไม่คิดว่าเจิงอี้จะเจ้าเล่ห์ทรยศนาย ถึงกับเตรียมทางหนีที่ไล่เอาไว้ก่อนเช่นนี้ บัดนี้ก็ไม่ถึงว่าเขาคิดจะแวงกัดซ้ำกับท่านแม่ ท่านแม่ พวกเราไม่อาจรอดต่อไปได้แล้วนะขอรับ จะเก็บเจิงอี้ไว้ไม่ได้ หลังกลับเมืองหลวงหากเสด็จพ่อทรงไต่ถามเรื่องนี้ด้วยพระองค์เองจะสายเกินไป!”

เดิมเจิงอี้เป็นองครักษ์ลับ ไม่มีตำแหน่งฐานะอันใด ย่อมไม่มีทางพิสูจน์ว่าทำงานให้อวี๋อ่อง และยังไม่มีหลักฐานที่จะเอาผิดอวี๋อ่องได้ แม้เขาจะชี้ตัวอวี๋อ่อง อวี๋อ่องก็พูดได้ว่าถูกใส่ร้าย มีคนสั่งการให้อีกฝ่ายมาให้ร้ายเขา แม้อวี๋อ่องจะตื่นตระหนก แต่ไม่ได้กลัวหากเจิงอี้จะทรยศ ดังนั้นเมื่อแย่งชิงตัวเจิงอี้กับวันเหยียนจงเจ้อนอกปารกชฎานั้นไม่ได้ เขาจึงปล่อยและมองวันเหยียนจงเจ้อพาตัวเจิงอี้ไป

แต่เวลาเพียงหนึ่งวัน อวี๋อ่องก็เสียใจเสียแล้ว เพราะเขาสืบจนรู้ว่าเจิงอี้ยังมีจดหมายลับที่ในอดีตเขาเขียนให้หลิวเป่าซาน ผู้บัญชาการเยียนโจว อยู่ในมือ และให้เจิงอี้ไปส่ง เขาคิดว่าจดหมายฉบับนี้ถูกหลิวเป่าซานเผาทิ้งแล้ว ใครจะรู้ ตอนนั้นก็กลับปรากฏอยู่ในมือเจิงอี้ หากรัชทายาทกับวันเหยียนจงเจ้อได้ไปแล้วถวายให้ฮ่องเต้จริงๆ เขากับหลิวเป่าซานล้วนต้องลำบากแน่ แม้เสด็จพ่อจะให้อภัยเขาด้วยเห็นแก่สัมพันธ์พ่อลูก แต่คงรักษาชีวิตหลิวเป่าซานไว้ไม่ได้แน่

หลิวเป่าซานกุมอำนาจทหาร เป็นแม่ทัพชั้นสอง เป็นนายพลอันดับหนึ่ง ที่อวี๋อ่องมี เขาตัดใจทิ้งอีกฝ่ายไม่ลง ด้วยเหตุนี้ ยามนี้อวี๋อ่องจึงร้อนกร้อนใจราวกับมดบนหม้อร้อน

เสียนเพยเห็นอวี๋อ่องเป็นเช่นนี้ นางก็เคาะโต๊ะพลางเอ่ย “ลูกอย่าเพิ่งใจร้อน! หลิวเป่าซานหาใช่คนโง่ เขาจะปล่อยให้ของสำคัญเช่นนั้นไปอยู่ในมือของเจิงอี้ได้อย่างไร ไม่แน่ว่านี้อาจเป็นแผนลวงของวันเหยียนจงเจ้อ เขาต้องการให้เยื่อล่อ ให้มีเรื่องรบกวนจิตใจของเจ้า ชักจูงให้เจ้าฆ่าคนปิดปากจะได้ยืนยันฐานะของเจิงอี้ พวกเราห้ามตกหลุมพรางเป็นอันขาด พวกเราต้องคิดให้รอบคอบ ระมัดระวังให้มากจึงจะดี! น้องชายเก่าของเจ้ายังต้องทนลำบากอยู่ในสุสานบรรพกษัตริย์ ยังต้องให้แม่กับเจ้าไปช่วย พวกเรา

จะพลาดไม่ได้อีกแล้ว”

อวี๋อ๋องได้ยืนดั่งนั้นก็สงบอารมณ์แล้วนั่งลง เขาคิดอีกครั้งหนึ่ง สุดท้ายก็ยกตบเข้าขาดแล้วกล่าว “เรื่องที่หลิวเป่าซานลอบสวมมิกัดี้ข้า นอกจากข้าแล้วก็มีเพียงท่านแม่ที่รู้ และเพื่อเลี้ยงไม่ให้เกิดความสงสัย หลายปีมานี้ เวลาหลิวเป่าซานเข้าเมืองหลวงรายงานตัวจึงไม่เสวนากับข้ามากนัก ฮองเฮากับหัวหน้าเหียนจงเจ้อไม่มีทางรู้เรื่องนี้ได้ หากเจิ้งอี้ไม่รับสารภาพ หัวหน้าเหียนจงเจ้อจะใช้เรื่องนี้มาบั่นหัวข้าได้อย่างไร

“ในจดหมายฉบับนั้น ข้าเคยรับปากว่า เมื่อวันหน้าข้าได้ขึ้นครองบัลลังก์แล้วจะตรางวัลให้หลิวเป่าซานอย่างงาม หากจดหมายฉบับนี้ตกไปอยู่ในมือเสด็จพ่อ จะต่างอะไรจากการเป็นทาส

“สายสืบบอกว่า จดหมายฉบับที่เจิ้งอี้ส่งให้หลิวเป่าซานในครานั้น เป็นของปลอม เขาก็จับจริงของข้าไว้ เพราะกลัวว่าวันหนึ่งข้าจะทิ้งเขา เขาเจรจาแลกเปลี่ยนกับหัวหน้าเหียนจงเจ้อแล้ว ขอเพียงหัวหน้าเหียนจงเจ้อสามารถตระเตรียมฐานะใหม่ให้เขาได้ เมื่อเขาได้เอกสารที่ออกโดยทางการแล้ว ก็จะบอกสถานที่ซ่อนจดหมายฉบับนั้นแก่หัวหน้าเหียนจงเจ้อ ขณะนี้หัวหน้าเหียนจงเจ้อส่งคนสนิทกลับเมืองหลวงไปร่างเอกสารแล้ว เรื่องนี้คงไม่มีทางผิดพลาดไปได้”

เสียนเพยฟังจบก็เริ่มกระวนกระวาย นางกลัวว่าหากเรื่องนี้เป็นจริงจะต้องเกิดหายนะแน่นอน

นางจิตใจว่าวุ่น ขมวดคิ้วอยู่ครู่ใหญ่จึงเอ่ย “หัวหน้าเหียนจงเจ้อทำงานรอบคอบยิ่งนัก ผู้ใต้บังคับบัญชาที่จงรักภักดีต่อเขา ว่ากันตามเหตุผล หากมีเรื่องเช่นนี้จริง เขาก็น่าจะปิดบังไว้ไม่ให้ข้อมูลนี้เล็ดลอดออกมา ป้องกันไม่ให้พวกเราจับมือกันจึงถูก จะปล่อยให้เจ้าสืบเรื่องได้ง่ายๆได้อย่างไร แม้คิดว่าเรื่องนี้มีลัษลมคมใน ต้องไตร่ตรองให้ถี่ถ้วน หากหลิวเป่าซานอยู่ที่นั่นตอนนี้ เพียงถามเขาก็ได้แล้ว แต่เขาอยู่ไกลถึงเยียนโจว ช่างเหลือปากว่าแรง”

อวี๋อ๋องเห็นเสียนเพยตัดสินใจไม่ได้ เขาจึงกล่าวอย่างเด็ดขาด “ข้ากลัวเจิ้งอี้จะเชื่อถือไม่ได้จึงส่งคนไปสืบมา กว่าจจะรู้เรื่องนี้ก็เสียแรงไปมาก ท่านแม่ลองคิดดู หลิวเป่าซานเป็นแม่ทัพคนแรกที่ขอสวมมิกัดี้ต่อพวกเรา จึงสำคัญกับพวกเรายิ่งนัก

“หากพวกเราปกป้องเขาไม่ได้ ภายภาคหน้าผู้ใดจะยอมสนับสนุนข้าอีก ไม่มีอำนาจทหารอยู่ในมือ จะทำการใหญ่ได้อย่างไร เรื่องนี้รอไต่ตรองให้รอบคอบคงไม่ทันกาล กลับไปถึงเมืองหลวงแล้วคิดอยากฆ่าปิดปากเงื้อมือก็ยากเสียยิ่งกว่ายาก มีเพียงเงื้อมือต้องตายไปเสีย เรื่องนี้จึงจะไร้พยาน จดหมายฉบับนั้นจะได้ไม่ปรากฏขึ้นมาอีก ท่านแม่ เรื่องนี้จะล่าช้าไม่ได้ แต่เพียงเค่อเตี้ยว รอต่อไปไม่ได้แล้วนะขอรับ!”

ไต้ยิ่นอวี่อ่องพูดเช่นนั้น และนึกถึงอำนาจทหารในมือหลิวเป่าซาน ท้ายที่สุดเสียจนเพยกัดตัดสินใจได้ นางกัณฑ์ กล่าวเสียงต่ำ “เพื่อป้องกันเหตุไม่คาดคิด เรื่องนี้ไม่ต้องให้เป็นมือเจ้า แม่จะคอยดูแลจัดการเงื้อมือ”

อวี่อ่องไต้ยิ่นดั่งนั้นจึงคิดครุ่นหนึ่ง ในที่สุดก็พยักหน้าเอ่ย “ท่านแม่ต้องระมัดระวังให้มากนะขอรับ”

เมื่ออวี่อ่องออกไปแล้ว เสียจนเพยพลันเรียกหัวเจี๋ยอวี่เข้ามาเพื่อวางแผนการลับเรื่องลอบสังหารเงื้อมือ

เกือบครึ่งชั่วยามให้หลัง ณ ห้องพักของพวกบ่าวอันห่างไกลในตำหนักนอกเมือง เสียงสุขสมค่อยๆ เงียบลง ในห้องไม่ได้จุดโคม ท่ามกลางความดำมืด สตรีที่อยู่บนเตียงเพิ่งลุกนั่ง บุรุษที่นอนอยู่ยื่นมือไปจับเรือนร่างของนางอีกครั้ง สตรีผู้นั้นหันมาถลึงตามองบุรุษด้วยความซุนเคืองผาดหนึ่ง บุรุษผู้นั้นจึงออกแรงดึงข้อมือของนางไว้แล้วกล่าว “ไยยามนี้มาแสรังทำตัวเป็นสตรีบริสุทธิ์ผุดผ่องเสียเล่า ไม่อยากไปส่งอาหารให้ชายที่รักของเจ้าแล้วหรือ”

สตรีไต้ยิ่นดั่งนั้น จึงซบอกบุรุษพลางอ้อนวอนเสียงหวาน “ข้าน้อยพลิกายให้ท่าน เพราะหวังว่าท่านจะเมตตา มอบเนื้อกางที่ข้าน้อยอย่างเองกับมือจានี้ให้ชายคนรักของข้าน้อย อย่าให้เขาต้องกลายเป็นผีหิวโหยก่อนตายเลย ยามนี้ท่านได้ร่างกายของข้าน้อยแล้ว มีอาจพูดแล้วคิดค่านะเจ้าคะ!”

สตรีผู้นี้ก็คือไฉ่เยวี่ สาวใช้ข้างกายหัวเจี๋ยอวี่ ส่วนบุรุษผู้นั้นเป็นผู้รับผิดชอบส่งข่าวในคุกเล็กที่ซังนักโทษในตำหนักนอกเมือง ไฉ่เยวี่พูดเพียงว่าตนกับเงื้อมือเป็นนางกำนัลกับองค์กรที่ลอบมีสัมพันธ์กัน บัดนี้ชายผู้เป็นที่รักถูกจับ ไกลจะตายเต็มแก่ สตรีผู้มัวเมาในรักจึงไม่เสียตายที่จะยอม

พลีกายเพื่อส่งเนื้อสั๊กงานให้ชายผู้เป็นที่รัก

คนส่งข้าวไม่รู้สายสนกลใน ยิ่งไม่มีทางรู้ว่าเงอี่ไมเีช่องครักษ์อะไรนั้น กอปรกับเขาเป็นคนมักมากในกาม จึงหลงเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง เขายังดีใจที่มีหญิงงามเช่นนี้มาหาถึงที่ จึงเสพลูขร่วมกับไฉ่เย่ว

ยามนี้เห็นไฉ่เย่ววิ่งวอน คนส่งข้าวจึงกล่าว “วางใจเถิด ในเมื่อข้าแตะต้องเจ้าแล้ว ก็จะไม่เสียดันตรายนำอาหารเข้าไปแทนเจ้า ลำบากเจ้าที่เป็นคนบูชาความรักยิ่งนัก ชายคนรักของเจ้ากินเนื้อจานนี้แล้ว ต่อให้ตายก็ตายตาหลับ”

ไฉ่เย่วไ้ไดยินแล้วกลับกระตุกมปากยิ้มเยาะ นางกล่าวในใจ เกรงว่าคนผู้นั้นกินเนื้อจานนี้แล้ว คงตายตาไม่หลับต่างหาก แต่นางยังสะอื้นกล่าว “ขอบคุณเจ้าค่ะ! ท่านอย่าบอกเขาเด็ดขาดนะเจ้าค่ะว่าข้าน้อยเป็นคนส่งอาหารนี้มา มิเช่นนั้นเขาต้องเป็นห่วงข้าน้อยจนกินไม่รู้รสแน่นอน”

เมื่อคนส่งข้าวรีบปาก ไฉ่เย่วก็ลงจากเตียงพลันเอ่ย “ข้าน้อยออกมานานแล้ว เกรงว่าพระสนมจะตามมา ต้องกลับก่อน ทั้งหมดฝากท่านด้วยนะเจ้าค่ะ”

ไฉ่เย่วสวมเสื้อผ้า ค้อมตัว เฟิงย่องออกจากประตูมา ปิดประตูเสร็จหันกลับไปก็ตกใจจนเบิกตาโตและหลุดอุทาน

ชั่วพริบตาที่นางหันหลังกลับ ตรงหน้าก็มีบุรุษสวมชุดองครักษ์สี่คน โพล่มา และขันที่หน้าตางามอีกคนหนึ่งพุ่งเข้ามาหานางทันที

“จับไว้!” ขันที่ผู้นี้คือหย่งคังนั่นเอง เขาพูดจบก็มีองครักษ์เข้ามาปิดคางของไฉ่เย่ว แล้วไขว้มือทั้งคู่ของนางไว้ข้างหลัง

ชายส่งข้าวในห้องไ้ไดยินเสียงการเคลื่อนไหว เมื่อออกมาแล้วก็ตกใจเขายังไม่ทันได้สติก็ถูกรวบตัวไว้เช่นกัน

หย่งคังกวาดตามองในห้องพลันโบกมือ ใ้ห้องครักษ์เข้าไปยกกล่องอาหารออกมา